

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΒ΄
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2017
Ἄρ. Φύλ. 862

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Τεύχ. 862, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2017

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επίμελεια:
«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Τό μείδίαμα	235
Περί φιλοπατρίας	236
Νά τοῦ μοιάσω θέλω!	238
Ψαλμός 132ος: Αδελφικό ἀντάμωμα	240
Έξεδήμησε πρὸς Κύριον	242
Θεσσαλονίκη - Selanik	243
Ώραϊοι συναντώντας τόν Ώραϊό!	246
Άπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	248
Ή Έκκλησία στό ἔπος τοῦ 1940	250
Άμάραντο στεφάνι δόξας!	252
Ό Θεός ἀργεῖ μά δέν λησμονεῖ! (διήγημα) ...	254
Υποβάθμιση βαθμῶν καί ἀποϊεροποίηση ἱερῶν	256
Τό χρονικό τῆς ἐκδρομῆς στήν Πελοπόννησο	259
Κατασκήνωση οἰκογενειῶν «Ζῇ Κύριος»	260
Πρόγραμμα ὁμιλιῶν	261
Συζητώντας τά γεγονότα	262

Τό μειδιάμα

Μία λεπτομέρεια από τό μαρτύριο τοῦ ἁγίου μάρτυρα Κάρπου τραβᾷ τήν προσοχή τοῦ ἀναγνώστη πού μελετᾷ τόν Συναξαριστή τοῦ Ὀκτωβρίου. Γιατρός στό ἐπάγγελμα καί ἐπίσκοπος τῆς ἐκκλησίας τῶν Θυατείρων, μαρτύρησε κατά τούς διωγμούς τοῦ Δεκίου, στίς 13 Ὀκτωβρίου 230, μαζί μέ τόν ὁμότεχνο καί διάκονό του Παπύλο. Ἡ σταθερή ἄρνηση τῶν δύο Ἀγίων νά θυσιάσουν στά εἰδωλα ἦταν ἀφορμή νά τούς δέσουν σφιχτά σέ ἄλογα καί σερνόμενοι νά ὀδηγηθοῦν ἀπό τά Θυάτεια στίς Σάρδεις. Ἐκεῖ τούς κρέμασαν πάνω σέ ξύλο καί τούς ἔγδερναν τό σῶμα μέ σιδερένια νύχια. Τότε συνέβη τό παράδοξο: Τήν ὥρα τοῦ σκληροῦ βασανισμοῦ ὁ Κάρπος «ἐμειδίασε», χαμογέλασε. Παραξενεμένος ὁ παρευρισκόμενος ἄρχοντας ζήτησε νά μάθει τήν αἰτία τοῦ χαμόγελου, κι ὁ μάρτυρας ἀποκάλυψε: «Εἶδα τή δόξα τοῦ Κυρίου μου καί χάρηκα».

Προϋποθέτει χαρά γιά νά μπορεῖς νά χαμογελάσεις. Κι αὐτό φαίνεται τόσο ἄπιαστο στήν ἐποχή μας! Ὁ αὐτοματισμός μᾶς ἔχει καταντήσει νευρικούς καί νευρωτικούς, ὁ ἀνταγωνισμός καχύποπτους καί ἐχθρικούς, ἡ ἀνασφάλεια σκυθρωπούς καί ἀγχωμένους καί τά προβλήματα, βουνό, πλακώνουν τήν ψυχή τῶν περισσοτέρων. Ἔχουμε συνηθίσει πιά νά βλέπουμε γύρω μας πρόσωπα ἀγέλαστα καί συνοφρυωμένα, ἀλλά κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἄραγε πόσες φορές τή μέρα χαμογελοῦμε; Κι ὅμως χρειαζόμαστε τόσο πολύ ἕνα χαμόγελο! «Δέν ὑπάρχει κανείς τόσο πλούσιος πού νά μπορεῖ νά κάνει χωρίς αὐτό, ἀλλά καί κανένας τόσο φτωχός ὅσο αὐτός πού τό στερεῖται», λέχθηκε σωστά.

Στενοχώριες σίγουρα ἔχει πολλές ὁ καθένας μας. Μά ἄς ἀνοίξουμε τά μάτια τῆς ψυχῆς μας καί θά «δοῦμε» ὅπως ὁ ἅγιος Κάρπος καί θά χαροῦμε τήν ἀγία χαρά του. Δέν εἴμαστε μόνοι σ' αὐτή τή ζωή. Ἔχουμε ἕναν Θεό πατέρα πού νοιάζεται γιά μᾶς. Γιά χάρη μας ἐγίνε ἀνθρωπος καί μᾶς κατέστησε κατά χάριν δικά του παιδιά μέσα στήν Ἐκκλησία. «Δέν θά σέ πετάξω πέρα οὔτε θά σέ ἐγκαταλείψω» (Ἐβ 13,5), διαβεβαιώνει. Εἶναι δίπλα μας ὅσο περπατοῦμε πάνω σ' αὐτή τή γῆ, καί μᾶς περιμένει ὁ ἴδιος στή δόξα τοῦ οὐρανοῦ. Ἀρκεῖ νά θελήσουμε νά ἀξιοποιήσουμε τήν προσφορά του· νά κλείσουμε τά αὐτιά μας στούς «ψιθύρους» τοῦ αἰώνιου ἐχθροῦ μας, τοῦ διαβόλου, καί νά δεχθοῦμε τή συνεργασία μέ τόν Θεό.

Ἀναντίρρητα ἡ ζωή εἶναι δύσκολη, ὄχι ὅμως ἱκανή νά ἐξορίσει τή χαρά ἀπό τήν καρδιά πού φιλοξενεῖ τήν πηγὴ τῆς χαρᾶς, τόν θεάνθρωπο Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Ἐκεῖνος κληροδότησε στούς μαθητές του τή δική του χαρά, πού εἶναι μόνιμη καί ἀναφαίρετη (βλ. Ἰω 16,22), καρπός τοῦ ἁγίου Πνεύματος (βλ. Γα 5,22). Μέ τή χάρη του νά πορευόμαστε, γιά νά ἀνθίξει στά χεῖλη μας τό χαμόγελο, πού μᾶς κάνει πιο εὐτυχεῖς, ἀλλά καί πιο ἀνθρώπινους.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑΣ

Προσπαθούμε
νά μιμηθοῦμε τήν Δύση...
καί ξεχνᾶμε ὅτι
τήν φύση μας,
τό πολιτισμικό DNA μας,
τό ὀρίζει
μιὰ ἄλλη παράδοση,
ἡ παράδοση τοῦ «ἐμεῖς».

Κάθε φορά πού πλησιάζει ὁ Ὀκτώβριος καί ὁ Μάρτιος, οἱ μῆνες τῶν ἐθνικῶν μας ἐπετείων, κάνω τήν ἴδια σκέψη: Στήν Ἑλλάδα τοῦ σήμερα, στήν παγκοσμιοποιημένη καί διαδικτυωμένη Ἑλλάδα, ἔχουν θέση ἄραγε ἡ μνήμη τοῦ ἡρωικοῦ χθές καί οἱ ἀξίες του; Ἀξίζει ἀκόμη ἡ φιλοπατρία;

Τό ἐρώτημα αὐτό, πού δέν εἶναι μόνο δικό μου, τό προκαλεῖ τό γεγονός ὅτι ὁ σύγχρονος Ἕλληνας τείνει νά ἀπαλείψει τά ρωμαίικα χαρακτηριστικά του καί νά υἱοθετήσει πλήρως τήν δυτική νοοτροπία. Μ' ἄλλα λόγια, δέν ἐνδιαφέρεται νά ἔχει ὡς μέτρο τῆς ὑπαρξῆς του τόν ἄλλο, τόν ἀδελφό, κάτι πού χαρακτήριζε ἀνέκαθεν τόν Ἕλληνα, ἀλλά νά εἶναι ἄτομο, ἕνα ὑπερτροφικό «ἐγώ». Ἡ συνέπεια εἶναι αὐτονόητη: Ὅλες οἱ σχέσεις πού δημιουργῶ μέ τούς συνανθρώπους μου εἶναι ἐξ ἀρχῆς ὑπονομευμένες. Πάσχουν καίρια ἀπό τόν ἐγωισμό μου καί ἀπό τήν τάση μου νά θέλω νά ἐπιβάλλομαι. Κριτήριο γι' αὐτές δέν εἶναι οἱ ἀνάγκες **μας** καί ὁ ἀπό κοινοῦ μόχθος νά ἐξυπηρετηθοῦν, ἀλλά οἱ ἀνάγκες **μου**. Τά θέλω μου. Οἱ ἐπιθυμίες μου.

Σ' ἕνα τέτοιο πλαίσιο εἶναι ἀδύνατο νά εὐδοκιμήσει ἡ φιλοπατρία. Φιλοπατρία δέν εἶναι οἱ ἐπετειακοί λόγοι πού ἐκφωνοῦνται ἐπειδή τό ἐπιβάλλει τό ἔθος, οἱ τυπικές δοξολογίες, οἱ παρελάσεις-πασαρέλες καί οἱ σηματοστολισμοί στά ὄρια τοῦ κίτς. Ὅλα αὐτά, καθὼς ἔχουν καταντήσῃ κίβδηλα καί χωρίς γνησιότητα, δυστυχῶς σέ πλεῖστες ὅσες περιπτώσεις ἱκανοποιοῦν γελοῖες ἰδιοτέλειες. Φιλοπατρία εἶναι νά πάσχω μέ τά παθήματα καί νά χαίρομαι μέ τίς χαρές τῶν ἀδελφῶν μου, μέ τούς ὁποίους μέ συνδέει ὑπαρξιακά ὁ ἴδιος τόπος, ἡ ἴδια ἱστο-

ρία, ή κοινή γλώσσα, ό ἴδιος Θεός.

Αὐτό ἔκαναν οἱ ἥρωες τοῦ '21, τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγώνα καί τοῦ '40. Ἀφουγκράστηκαν τά βάσανα τοῦ γένους καί χωρίς νά σκεφτοῦν τό «ἐγώ» τους τό θυσίασαν στόν βωμό τοῦ «ἐμεῖς». Αὐτό βέβαια δέν ἔγινε ἀπροϋπόθετα. Προηγήθηκε ἡ κατάλληλη παιδεία, ἡ πατριωτική, πού ἔσπειρε στίς καρδιές τους τόν πόθο τῆς θυσίας γιά τούς ἀδελφούς καί γιά τόν ἱερό γενέθλιο τόπο. Κι ὅταν λέω παιδεία δέν ἔννοῶ μόνο τό σχολεῖο· ἔννοῶ καί τήν οἰκογένεια καί τήν Ἐκκλησία καί γενικά τίς κοινωνίες μέσα στίς ὁποῖες μεγάλωσαν καί ἀνδρώθηκαν. Ἄν διασώθηκε ἡ ταυτότητα τοῦ Ἑλλήνα μέσα ἀπό τήν λαίλαπα τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας τῶν πεντακοσίων χρόνων, εἶναι διότι μέσα σ' αὐτές τίς δομές σφυρηλατήθηκε ἕνα ἀκατάλυτο «ἐμεῖς».

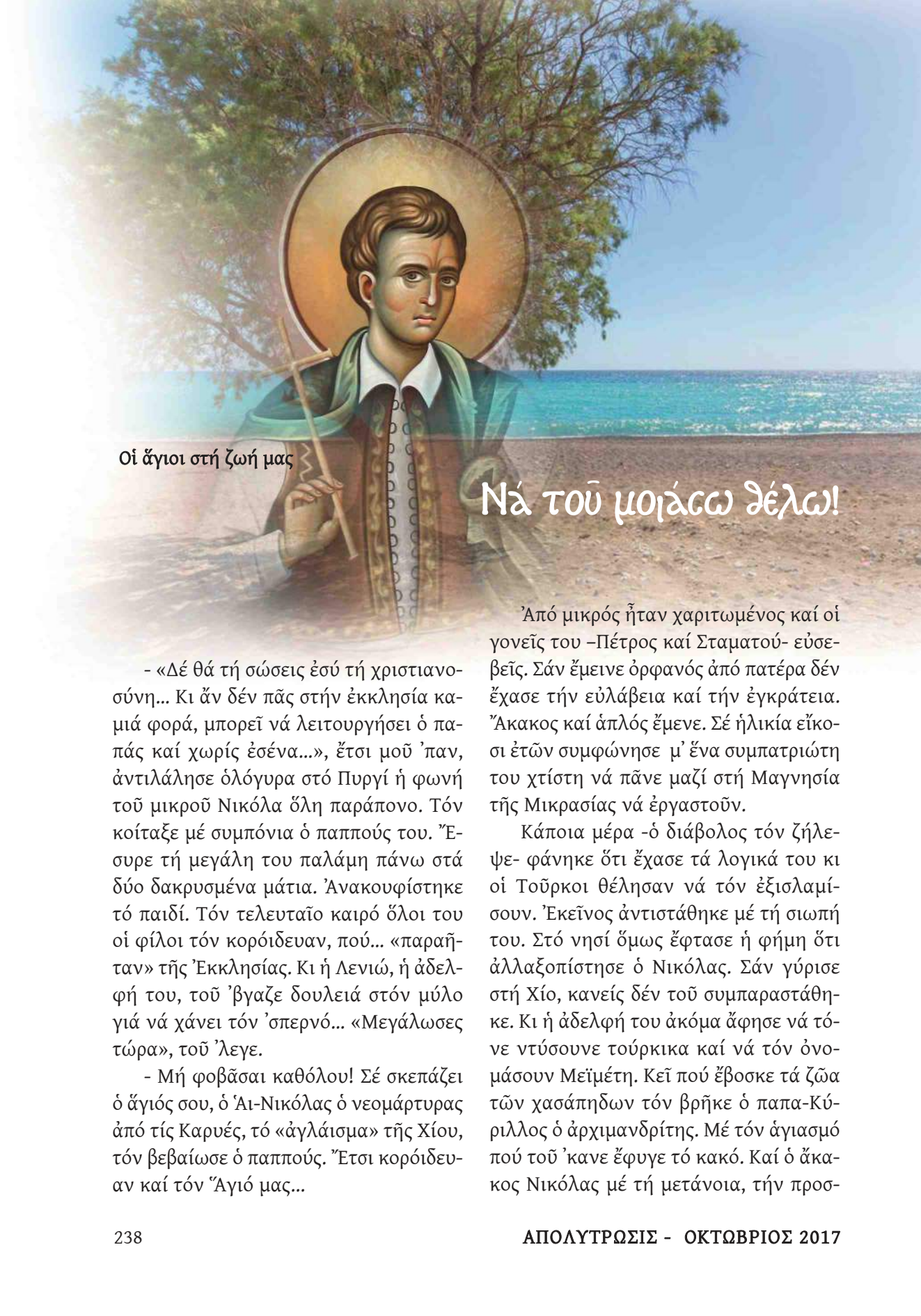
Γι' αὐτό οἱ Ἕλληνες δέν πρέπει νά πιθηκίζουμε. Δέν μᾶς ταιριάζει. Προσπαθοῦμε νά μιμηθοῦμε τήν Δύση καί νά υἱοθετήσουμε τόν τρόπο ζωῆς τῆς Ἑσπερίας, καί ξεχνᾶμε ὅτι τήν φύση μας, τό πολιτισμικό DNA μας, τό ὀρίζει μιά ἄλλη παράδοση, ἡ παράδοση ἀκριβῶς τοῦ «ἐμεῖς». Αὕτη ἡ παράδοση, ὅταν λειτούργησε, γέννησε τήν ἀπαράμιλλη κλασική ἀρχαιότητα καί τήν χιλιόχρονη βυζαντινὴ αὐτοκρατορία. Κι αὕτη ἡ παράδοση, ὅπως εἶπα πιο πάνω, νίκησε καί ἐξουδετέρωσε τήν ὀθωμανική, πολιτισμική πρό πάντων, ἐπιβολή. Τί ἀνώτερο ἔχουν νά μᾶς δείξουν οἱ ἄλλοι λαοί, τό ὁποῖο ἀξίζει νά μιμηθοῦμε; Ζοῦμε ἐδῶ καί περισσότερο ἀπό τρεῖς χιλιάδες χρόνια στόν ἴδιο τόπο περικυ-

κλωμένοι ἀπό ἐχθρούς κι ὅμως ἀντέχουμε. Ποιό ἔθνος ἔχει παρόμοια ἱστορία;

Αὐτό βέβαια δέν σημαίνει ὅτι θά ἐνδῶσουμε στόν πειρασμό τοῦ σοβινισμού, πού στήν οὐσία του εἶναι ἡ ἄλλη ὄψη τοῦ ἴδιου νομίσματος. Ὁ Ἕλληνας οὐδέποτε ὑπῆρξε σοβινιστής. Οὐδέποτε μίσησε ἄλλα ἔθνη ἢ προσπάθησε νά ἐπιβληθεῖ σέ ἄλλους λαούς ὡς ἡ «ἀρία φυλή». Ἰδίως ἀπό τότε πού ἐγκολπώθηκε τήν χριστιανικὴ πίστη καί διδάχθηκε ὅτι «(στό καθεστῶς τῆς Ἐκκλησίας) δέν ὑπάρχει ἐθνικός καί Ἰουδαῖος,... βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλά ὅλα εἶναι Χριστός καί ὅλα τὰ διέπει ὁ Χριστός» (Γα 3,11). Ὁ σοβινιστής θεοποιεῖ τήν ἰδέα τῆς πατρίδας καί εἶναι πρόθυμος νά θυσιάσει στόν βωμό της τούς «ξένους» ἢ τούς «διαφορετικούς». Ἀντίθετα ὁ ἀγνός πατριώτης, καί τέτοιος ἦταν πάντοτε ὁ Ἕλληνας, θυσιάζει τόν ἑαυτό του γι' αὐτήν.

Ὁκτώβριος λοιπόν πάλι καί ἡ ἐθνική μνήμη μᾶς προ(σ)καλεῖ νά ἀναθεωρήσουμε τίς ἐπιλογές μας. Δέν χρειάζεται νά ψάχνουμε ἐμεῖς γιά πρότυπα καί μάλιστα στά θολά νερά τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Ἔχουμε τήν πλούσια καί μοναδική παρακαταθήκη τῶν ἡρώων μας πού μᾶς δείχνει τόν δρόμο. Μιά παρακαταθήκη πού κανένα εὐρωπαϊκό ἢ ἀμερικανικό χρηματιστήριό δέν μπορεῖ νά ἐκτιμήσει. Ἀρκεῖ νά τήν ἀξιοποιήσουμε.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

Νά τοῦ μοῖαῶ θέλω!

- «Δέ θά τή σώσεις ἐσύ τή χριστιανοσύνη... Κι ἂν δέν πᾶς στήν ἐκκλησία καμιά φορά, μπορεῖ νά λειτουργήσει ὁ παπᾶς καί χωρίς ἐσένα...», ἔτσι μοῦ 'παν, ἀντιλάλησε ὁλόγυρα στό Πυργί ἡ φωνή τοῦ μικροῦ Νικόλα ὅλη παράπονο. Τόν κοίταξε μέ συμπόνια ὁ παππούς του. Ἔσυρε τή μεγάλη του παλάμη πάνω στά δύο δακρυσμένα μάτια. Ἀνακουφίστηκε τό παιδί. Τόν τελευταῖο καιρό ὅλοι του οἱ φίλοι τόν κοροΐδευαν, πού... «παραῆταν» τῆς Ἐκκλησίας. Κι ἡ Λενιώ, ἡ ἀδελφή του, τοῦ 'βγαζε δουλειά στόν μύλο γιά νά χάνει τόν 'σπερνό... «Μεγάλωσες τώρα», τοῦ 'λεγε.

- Μή φοβᾶσαι καθόλου! Σέ σκεπάζει ὁ ἅγιός σου, ὁ Ἁι-Νικόλας ὁ νεομάρτυρας ἀπό τίς Καρυές, τό «ἀγλάνισμα» τῆς Χίου, τόν βεβαίωσε ὁ παππούς. Ἔτσι κοροΐδευαν καί τόν Ἅγιο μας...

Ἀπό μικρός ἦταν χαριτωμένος καί οἱ γονεῖς του -Πέτρος καί Σταματού- εὐσεβεῖς. Σάν ἔμεινε ὀρφανός ἀπό πατέρα δέν ἔχασε τήν εὐλάβεια καί τήν ἐγκράτεια. Ἄκακος καί ἀπλός ἔμενε. Σέ ἡλικία εἴκοσι ἐτῶν συμφώνησε μ' ἕνα συμπατριώτη του χτίστη νά πᾶνε μαζί στή Μαγνησία τῆς Μικρασίας νά ἐργαστοῦν.

Κάποια μέρα -ὁ διάβολος τόν ζήλεψε- φάνηκε ὅτι ἔχασε τά λογικά του κι οἱ Τοῦρκοι θέλησαν νά τόν ἐξιολαμίσουν. Ἐκεῖνος ἀντιστάθηκε μέ τή σιωπή του. Στό νησί ὅμως ἔφτασε ἡ φήμη ὅτι ἀλλαξοπίστησε ὁ Νικόλας. Σάν γύρισε στή Χίο, κανεῖς δέν τοῦ συμπαραστάθηκε. Κι ἡ ἀδελφή του ἀκόμα ἄφησε νά τόνε ντύσουνε τούρκικα καί νά τόν ὀνομάσουν Μειῖμετη. Κεῖ πού ἔβασκε τά ζωῶν χασάπηδων τόν βρῆκε ὁ παπα-Κύριλλος ὁ ἀρχιμανδρίτης. Μέ τόν ἀγιασμό πού τοῦ 'κανε ἔφυγε τό κακό. Καί ὁ ἄκακος Νικόλας μέ τή μετάνοια, τήν προσ-

ευχή, τήν αὐστηρή νηστεία «ἀπέβαλε τήν φήμην τήν πονηράν», ὅπως τό ψάλλουμε στίς ἐκκλησιές. Μέ τήν καρδιά του ὁμολογοῦσε: «Ἀδελφοί, οὐδέποτε ἐξώμοσα τήν πίστιν στόν Χριστόν!».

Σάν συνελήφθηκε ἀπ' τούς ἀνόμους, ὅλοι οἱ συγχωριανοί -ἄς ἦταν καί χριστιανοί- κιότ'εψαν. Τόν παρακινούσαν νά τουρκέψει. «Δέ θά τή σώσεις ἐσύ τή χριστιανοσύνη», τοῦ ἔλεγαν. Γιά τόν ἑαυτό τους νοιάζονταν, μή καί τούς φυλακίσουν κι αὐτούς μαζί μέ τόν Νικόλαο. Τό εὐλογημένο παλληκάρι μέ τοῦτα τά φερσίματα τῶν συμπατριωτῶν του πόνεσε πιότερο κι ἀπό τούς πεντακόσιους ραβδισμούς στά πόδια κι ἀπό τό τιμωρητικό τό ξύλο κι ἀπ' τήν ὑγρή τή φυλακή. Ἐκεῖνος σχεδίαζε ἀκόμη καί τό πλῆθος τῶν Τούρκων νά ὀδηγήσει στόν Χριστό. Ἄκου λοιπόν τί ἀπάντησε στόν μουφτή: «Οὔτε τίς κολακεῖες σας δέχομαι οὔτε τίς τιμωρίες καί τόν θάνατο φοβοῦμαι. Χριστιανός εἶμαι καί ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ τίποτε δέν θά μέ χωρίσει. Ὅμως ἄν μέ ἀκούσετε ἐσεῖς πρῶτα σέ κάτι πού θά σᾶς ζητήσω, θά σᾶς ὑπακούσω κατόπιν κι ἐγώ».

- Ποῦ τή βρῆκε αὐτή τή δύναμη, παππού; Τόν θαυμάζω!

- Τό ἅγιο Πνεῦμα, λέει ἕνα τροπάρι στόν ὁσπερνό του, τόν ἔκανε ἀτρόμητο καί τόν ἀνέδειξε νικητή τόν Νικόλαο. Στήν ἀρχή ξεγελάστηκαν καί δέχτηκαν νά τόν ὑπακούσουν. Ἐκεῖνος τούς εἶπε ἀπλά: «Θέλω νά βαπτιστεῖτε χριστιανοί... κατόπιν κάντε με ὅ,τι θέλετε!». Τότε ὁμως ἀγρίεψαν καί ἐπινόησαν σκληρά βασανιστήρια. Ἔχυσαν στή φυλακή νερά, ἔβαλαν ὕστερα κάτω μία σανίδα μέ καρφιά καί ξάπλωσαν πάνω τόν μάρτυρα.

Τοποθέτησαν μέ μανία πάνω του μία βαρεῖα πλάκα. Ἔδεσαν τόν λαιμό του μέ ἀλυσίδα καί τά πόδια του στό τιμωρητικό ξύλο.

Μόνο δοξολογίες ὅμως ἔβγαιναν ἀπό τό στόμα του. Πῶς νά μήν τόν χαιρόμαστε σάν τό καύχημα ὅλης τῆς Χίου! Τό χέρι τοῦ Θεοῦ μέ ἕνα σεισμό τόν ἀπάλλαξε ἀπό τή βαρεῖα πλάκα. Ὁ ἀθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ μας -τί θαυμαστό!- δέν εἶχε κανένα σημάδι στό μαρτυρικό του σῶμα. Μετά ἀπό αὐτό πλημμύρισε ἀπό εὐωδία ὅλη ἡ φυλακή. Ἄλλοι τοῦ ζητοῦσαν ταπεινά συγγνώμη κι ἄλλοι μέ δέος τόν ἀναγνώριζαν ἅγιο.

Οἱ ἀσεβεῖς δέν ἔχασαν τίς ἐλπίδες τους. Ποιόν τρόπο καί ποιόν τόπο νά βροῦν, γιά νά τόν κάνουν νά ἀλλαξοπιστήσῃ; Τόν ἔριξαν σέ στάβλο μέ ἄλογα. Στό ποδοπάτημά τους ἔμεινε ἀβλαβής. Τόν ἔκλεισαν στά τεῖχη τῆς Σούδας, τοῦ κάστρου. Τόν πίεζαν ἐπίμονα νά τουρκέψει. Ζοῦσε χωρίς τροφή, μόνο μέ προσευχή. Ἡ ἀγάπη του στόν Χριστό τόν κράτησε ἀνυποχώρητο στά καινούργια βάσανα. Ὁ δήμιος τέλος τόν γονάτισε καί μαχαιρώνοντάς τον μέ πείσμα τόν ἔσφαξε σάν πρόβατο.

Ἦταν 31 Ὀκτωβρίου τοῦ 1754. Ὁ οὐρανός ἔκρυσσε τόν ἥλιο του πάνω ἀπό ὅλη τή Χίο. Ὀλόλαμπρο ἀναστάσιμο φῶς ἀγκάλιασε μόνο τό ἁγιασμένο πρόσωπο τοῦ Ἀγίου μας. Ἐλαμπε τρεῖς νύχτες τό ἅγιο λείψανο, γιά νά ντροπιάζει τούς ἀλλόθρησκους, γιέ μου, καί νά δοξάζει τούς πιστούς.

- Λάμπει ἀκόμα, παππού, ὁ Ἀι-Νικόλας! Νά τοῦ μοιάσω θέλω!

Οὐρανοδρόμος

Ψαλμός 132ος: Ἀδελφικό ἀντάμωμα

Στήν ομάδα τῶν ψαλμῶν πού ὀνομάζονται «ιεραποδημητικοί» ἀνήκει ὁ 132ος ψαλμός. Τόν ἔψαλλαν οἱ Ἰσραηλίτες ἰδιαίτερα στίς μεγάλες γιορτές τους, ὅταν ἀπ' ὅλη τήν Παλαιστίνη ἀλλά καί ἀπό τήν διασπορά συγκεντρώνονταν στόν Ναό, γιά νά λατρεύσουν ὅλοι μαζί τόν Θεό. Τήν ἐνότητα καί τήν ἀδελφική ἀγάπη πού ἀπολάμβαναν σέ κεῖνες τίς συνάξεις ἐκφράζει μέ τρόπο ἀπλό καί ἀπέριττο, ἀλλά τόσο πρωτότυπο καί γλαφυρό αὐτός ὁ σύντομος ψαλμός. Ἐπιπλέον, ἐξυμνεῖ προφητικά τήν ἐνότητα πού χαρίζει ὁ Κύριος στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας του.

Κείμενο

1. Ἴδου δὴ τί καλὸν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό;
2. ὡς μύρον ἐπὶ κεφαλῆς τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πώγωνα, τὸν πώγωνα τοῦ Ἀαρών, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν ὦαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ.
3. ὡς δρόσος Ἀερμών ἡ καταβαίνουσα ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών· ὅτι ἐκεῖ ἐνετείλατο Κύριος τὴν εὐλογίαν, ζῶν ἕως τοῦ αἰῶνος.

Μετάφραση

1. Ὡ! Τί πιό ὠφέλιμο ἢ τί πιό εὐχάριστο ἀπὸ τὸ νά κατοικοῦν τ' ἀδέλφια στόν ἴδιο τόπο;
2. Σάν τὸ μύρο πού χύνεται στό κεφάλι τοῦ ἀρχιερέα καί κατεβαίνει στήν γενειάδα, στήν γενειάδα τοῦ Ἀαρών, πού κατεβαίνει ὡς τὰ ἄκρα τοῦ ἐνδύματός του.
3. Σάν τήν δροσιά τοῦ Ἀερμών πού κατεβαίνει πάνω στά ὄρη τῆς Σιών, διότι ἐκεῖ ὑποσχέθηκε ὁ Κύριος τὴν εὐλογία: τὴν αἰώνια ζωή.

Οἱ δύο πρῶτες λέξεις τοῦ ψαλμοῦ «ἴδου δὴ» στρέφουν τὴν προσοχή μας σ' ἓνα γεγονός πού τό βλέπει ὁ ποιητής μπροστά του καί τό θαυμάζει: τὴν σύναξη τῶν πιστῶν Ἰουδαίων στόν ναό τοῦ Θεοῦ, ὅπου μέ μιά καρδιά προσφέρουν ὅλοι μαζί τὴν λατρεία τους. Ἡ ἀδελφική αὐτὴ σύναξη εἶναι ὅ,τι πιό «καλόν» καί πιό «τερπνόν», ἡ μεγαλύτερη ὠφέλεια καί χαρά

τους. «Πολλὰ πράγματα εἶναι καλὰ ἀλλὰ ὄχι τερπνά», παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «ἐνῶ ἄλλα ἔχουν εὐχαρίστηση, στεροῦνται ὅμως τὴν ὠφέλεια. Νά συναντηθοῦν καί τὰ δύο μαζί -τό καλὸ καί τό τερπνὸ- δέν εἶναι πολὺ εὐκολο· εἶναι κατόρθωμα τῆς ἀγάπης».

«Ἀδελφοί» χαρακτηρίζονται μεταξύ τους οἱ Ἰσραηλίτες καί γιά λόγους ἐθνι-

κούς -οί δώδεκα φύλαρχοι τοῦ Ἰσραήλ ἦταν μεταξύ τους φυσικά ἀδέλφια-, ἀλλά καί γιά θρησκευτικούς λόγους, ἐφόσον τούς συνέδεε ἀδελφικά ἡ κοινή πίστη στόν Γιαχβέ. Τό κοινό τους φρόνημα, μαζί μέ τήν συνύπαρξη στόν ἴδιο τόπο, δηλώνει ἡ φράση «τὸ κατοικεῖν ἐπὶ τὸ αὐτό». Πόσο «καλὸν» καί «τερπνὸν» εἶναι αὐτό τό ἀδελφικό ἀντάμωμα ἀγάπης περιγράφεται στοὺς δύο ἐπόμενους στίχους τοῦ ψαλμοῦ μέ δύο εἰκόνες.

Σταλάζει ἱεροπρέπεια καί γλυκύτητα ὁ δεῦτερος στίχος, καθὼς παρουσιάζει τό συγκλονιστικό γιὰ τοὺς Ἰουδαίους γεγονός τῆς κρίσεως τοῦ Ἀαρών, τοῦ πρώτου ἀρχιερέα (βλ. Λε κεφ. 8). Ἐπειτα ἀπὸ ἐντολή τοῦ Θεοῦ, τὸν ἔχρισε ὁ ἀδελφός του Μωυσῆς μπροστά στὴν Σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένος ὅλος ὁ λαός. Ἡ εὐωδιά τοῦ μύρου, πού ἀπλώθηκε παντοῦ, τοὺς γέμισε ὅλους εὐφροσύνη. Καί μαζί μέ τήν ἐξαιρετικὴ χαρά, πολὺ μεγάλη ἦταν καί ἡ ὠφέλεια: ὁ Ἀαρών ὡς χρισμένος ἀρχιερέας ἀναλάμβανε νὰ ἐξομαλύνει τὴν σχέση τοῦ λαοῦ μέ τὸν Θεό, προσφέροντας τίς λευϊτικὲς θυσίες γιὰ τὸν ἐξαγνισμό ὅλων.

Στόν τρίτο στίχο, ἡ χαρά καί ἡ ὠφέλεια τῆς ἀδελφικῆς σύναξης παρομοιάζεται μ' ἓνα φυσικὸ φαινόμενο πού παρατηρεῖται εἰδικά στὴν Παλαιστίνη. Στό θερμὸ κλίμα αὐτῆς τῆς χώρας οἱ βροχές σπανίζουν. Σέ περιόδους μεγάλης ξηρασίας, καί μάλιστα κατὰ τοὺς μῆνες Ἀπρίλιο μέ Νοέμβριο, ἡ φρυγμένη γῆ ποτίζεται μέ τὸν ἐξῆς μοναδικὸ τρόπο: Τεράστια λευκά σύννεφα, πού σχηματίζονται στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Ἀερμών -εἶναι τό ψηλότερο βουνό τῆς Συρίας, στά βόρεια τῆς Παλαιστίνης, καί ἡ κορυφὴ του

εἶναι χιονοσκεπαστὴ ὅλο τὸν χρόνο-, κατευθύνονται ἀπὸ τοὺς ἀνέμους πρὸς τὰ νότια μέρη τῆς χώρας, ὅπου βρίσκονται καί τὰ χαμηλά ὄρη τῆς Σιών. Ἐκεῖ, ἄλλοτε διαλύονται στὴν ἀτμόσφαιρα καί πέφτουν στὴν γῆ σάν βροχή, ἄλλοτε ὅμως ἀκουμποῦν στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ὅπου μετασχηματίζονται σέ σταγόνες δροσιᾶς. Τό φαινόμενο εἶναι ἐντυπωσιακό, ἀλλά καί ἰδιαίτερα εὐχάριστο, διότι προσφέρει μέσα στὴν κάψα τὴν ποθητὴ δροσιά. Ἐπιπλέον, εἶναι καί ὠφέλιμο, καθὼς ποτίζει τὴν γῆ καί τὴν κάνει γόνιμη. Μέ τὴν εἰκόνα αὐτή, λοιπόν, τονίζει ὁ ποιητὴς πὼς ὅπως ἡ «δρόσος Ἀερμών» κατεβαίνει ἀπὸ τὰ ψηλά στά χαμηλά συναδελφώνοντας τὰ γειτονικά βουνά καί χαρίζοντας στό διάβα της δροσιά, ἔτσι καί ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη κατεβαίνει ἀπὸ τὰ ψηλότερα στά χαμηλότερα, ἀγκαλιάζοντας, ἐνώνοντας καί χαρίζοντας τὴν δροσιά τῆς εὐφροσύνης.

Στὴν τελευταία φράση τοῦ ψαλμοῦ, «ὅτι ἐκεῖ ἐνετείλατο Κύριος τὴν εὐλογίαν, ζῶν ἕως τοῦ αἰῶνος», κλείνεται τό προφητικὸ τοῦ μήνυμα. Τό «ἐκεῖ» ἔχει τοπικὴ καί τροπικὴ ἔννοια. Σημαίνει α) στὴν Σιών, ὅπου χρίστηκε μέ τό μύρο ὁ Ἀαρών κι ὅπου φθάνει ἡ δροσιά τοῦ ὄρους Ἀερμών, β) στὴν ἐνότητα, σύμπνοια καί ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν, ὅπου ὁ Θεὸς ἀναπαύεται καί εὐχαριστεῖται. Πλούσια ὑπόσχεται τὴν εὐλογία του ὁ Θεός, τὴν αἰώνια ζωὴ, ἐκεῖ ὅπου οἱ δικοὶ του μένουν ἐνωμένοι.

Ἡ ὑπόσχεσή του αὐτὴ βρῆκε ἀπόλυτα τὴν ἐκπλήρωσή της μέ τὴν ἴδρυση τῆς Ἐκκλησίας. Στό ὄρος Σιών, στόν λόφο τοῦ Γολγοθᾶ ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς, ὁ γλυκύτατός μας Ἰησοῦς ράντισε τὴν ἀν-

θρωπότητα ὄχι μέ μύρο ἀκριβό, ἀλλά μέ τό πανάγιο αἷμα του. Ὅλοι ὅσοι ἀξιοποιοῦν τήν θυσία του μέ τήν πίστη καί τήν μετάνοια ἀγιάζονται καί σώζονται. Ἐκεῖ, ἐπίσης, στήν πόλη Σιών, τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς κατέβηκε ὄχι ἡ δροσιά τοῦ Ἀερμών, ἀλλά ἡ δροσοβόλος φωτιά τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πού πύρωσε τούς μαθητές τοῦ Χριστοῦ καί συγχρόνως τούς ἔνωσε στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας του.

Ἄν θέλουμε νά γευθοῦμε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, δέν ἔχουμε παρά νά ζήσουμε ὡς συνειδητά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Μέσα στήν ἀγκάλη της προαπολαμβάνουμε τίς εὐλογίες τῆς αἰωνιότητος. Ματαιοπονοῦν οἱ ἄνθρωποι κυνηγώντας συνεχῶς τήν ἄπιαστη ἐνότητα καί τήν ἀδελφότητα. Ἡ ἀληθινή ἐνότητα εἶναι δῶρο τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὅπως τά σίδερα ἐνώνονται ὅταν θερμανθοῦν, ἔτσι καί οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς θά ἐνωθοῦμε ὅταν πυρακτωθοῦμε στή φωτιά τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί ἀποκτήσουμε τή μία πίστη, τό ἕνα φρόνημα. Θά μᾶς ἀπογοητεύσουν, ὅπως ἔγινε μέχρι τώρα, ὅλες οἱ ἄλλες ἐνότητες. Εἶναι καιρός νά δοκιμάσουμε τήν ἐνότητα πού ὑπόσχεται ὁ Χριστός. Αὕτη ἐνώνει καί ἀδελφώνει τούς ἀνθρώπους κάτω ἀπό μία γλῶσσα, τήν γλῶσσα τῆς ἀγάπης, μία σημαία, τήν σημαία τοῦ σταυροῦ, ἕνα σύνταγμα, τό σύνταγμα τοῦ Εὐαγγελίου.

† Στ. Ν. Σάκκος

Ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον

Στίς 14 Σεπτεμβρίου 2017, ἡμέρα τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καί ἐνῶ τό παρόν τεῦχος εἶχε ὀλοκληρωθεῖ, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἐκδότης καί διευθυντής συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ μας Σάββας Ξανθόπουλος.

Τόν προπέμψαμε πλήρη ἡμερῶν καί ἔργων ἀγαθῶν, ἀπό τόν ἱερό ναό τῆς Παναγίας Ἀχειροποιήτου Θεσσαλονίκης. Ἡ πολύτεκνη κατὰ σάρκα οἰκογένειά του καί ἡ πνευματική οἰκογένεια τῆς Ἀδελφότητός μας, τήν ὁποία ὑπηρέτησε ἐπί 45ετία ἀπό τή θέση τοῦ προέδρου, μέ εὐγνωμοσύνη προσευχηθήκαμε γιά τήν ἀνάπαυση τῆς θεοφιλοῦς ψυχῆς του. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του!

Θεσσαλονίκη- Selanik

Όκτώβριος, ο μήνας της Θεσσαλονίκης. Τόν μήνα αυτό γιορτάζει τόν πολιοῦχο της, ἅγιο Δημήτριο, πανηγυρίζει τήν ἀπελευθέρωσή της ἀπό τούς Τούρκους καί συγχρόνως ἀποτελεῖ τό κέντρο τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου μέ τή στρατιωτική παρέλαση. Τά τελευταῖα χρόνια ὥστόσο γίνεται ἀρκετός λόγος γιά τόν «ἐθνοκεντρισμό» πού χαρακτηρίζει αὐτές τίς ἐκδηλώσεις καί τή συνακόλουθη παραμέληση τοῦ πολυπολιτισμικοῦ παρελθόντος τῆς πόλης, τῆς Selanik ὅπως ὀνομαζόταν ἀπό τούς Τούρκους κατά τήν ὀθωμανική περίοδο. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι κάποιοι ἔφτασαν ἀκόμη καί στό σημεῖο νά ὀνομάζουν σέ ἀφίσεις τήν πόλη μέ τό τουρκικό της ὄνομα. Ἀρκετοί μάλιστα, δυστυχῶς πιά σοβαροφανεῖς, μιλοῦν μέ «νοσταλγία» γιά τήν ὀθωμανική Selanik καί θεωροῦν ὅτι πρέπει νά ἀναβιώσει ὁ πολυπολιτισμικός χαρακτήρας της. Θεωροῦν ὅτι δίνεται ὑπερβολική ἔμφαση στή βυζαντινή καί χριστιανική Θεσσαλονίκη, τήν ὁποία ὑποτιμοῦν ὡς πνευματικά μονοδιάστατη

καί πολιτισμικά ὑποδεέστερη. Ἔχει ἐνδιαφέρον λοιπόν νά δοῦμε τήν κατάσταση πού ἐπικρατοῦσε κατά τήν ὀθωμανική περίοδο στή Θεσσαλονίκη καί κατά πόσο αὐτές οἱ ἀπόψεις εὐσταθοῦν ἢ ἀπλά ἀποτελοῦν ἰδεολογικά κατασκευάσματα.

Ἡ Θεσσαλονίκη ἔπεσε στά χέρια τῶν ὀθωμανῶν γιά πρώτη φορά τό 1391 γιά νά ἐπιστρέψει στούς Βυζαντινούς τό 1403. Ἐπειδή ὅμως ἡ Βυζαντινή Αὐτοκρατορία βρισκόταν σέ παρατεταμένη παρακμή, ἀναγκάστηκε νά παραχωρήσει τή διοίκησή της στούς Ἑνετούς τό 1420. Λίγο ἀργότερα, τό 1430, μετά ἀπό πολιορκία οἱ ὀθωμανοί θά κατακτήσουν ὀριστικά τήν πόλη, πού θά μείνει ὑπόδουλη μέχρι τό 1912, ὅποτε τήν ἀπελευθέρωσε ὁ ἑλληνικός στρατός.

Τήν κατάκτηση τῆς πόλης ἀπό τούς ὀθωμανούς ἀκολούθησε ἡ λεηλασία της καί ἡ αἰχμαλωσία τοῦ μεγαλύτερου μέρους τοῦ πληθυσμοῦ της. Μάλιστα ὁ Σουλτάνος Μουράτ Β΄ ἔφερε στήν πόλη περίπου χίλιες οἰκογένειες μουσουλμάνων ἀπό τά Γιαννιτσά καί ἐπέτρεψε σέ

ἀπελευθερωμένους, μέ λύτρα κυρίως, χριστιανούς νά κατοικήσουν στήν πόλη διατηρώντας τήν περιουσία τους, γιά νά μήν ἐρημώσει ἐντελῶς. Ἀργότερα, κατά τή διάρκεια τοῦ 15ου αἰώνα, θά ἔρθουν καί θά ἐγκατασταθοῦν στήν πόλη Ἑβραῖοι πού διώχθηκαν ἀπό τή βόρεια Εὐρώπη καί τήν Ἰσπανία.

Παρατηρώντας τήν εξέλιξη τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλης, διαπιστώνουμε ὅτι σέ καμία περίπτωση ἡ «πολυπολιτισμική» (Τοῦρκοι, Ἑβραῖοι, Ἕλληνες) πόλη τῆς ὀθωμανικῆς περιόδου δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τήν ἀντίστοιχη βυζαντινὴ μεγαλόπολη πού ξεπερνοῦσε τίς 200.000 κατοίκους, ἐνῶ ἀκόμη καί στήν παρακμή της στίς ἀρχές τοῦ 15ου αἰώνα ἔφτανε τίς 40.000. Μετά τήν κατάκτησή της ἀπό τοὺς Ὀθωμανούς καί γιά δύο αἰῶνες τουλάχιστον ὁ πληθυσμός της κυμαινόταν ἀνάμεσα στίς 20.000 καί 30.000 κατοίκους. Μόλις στίς ἀρχές τοῦ 19ου αἰώνα ἔφτασε τίς 60.000 καί τό 1912 τίς 150.000.

Μεγάλο χτύπημα στόν ἑλληνικό πληθυσμό της ἀποτελέσαν οἱ σφαγές πού ἀκολούθησαν τήν ἔναρξη τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821. Ὑπολογίζεται ὅτι περίπου 25.000 Ἕλληνες ἔχασαν τή ζωή τους. Μόλις τή δεκαετία τοῦ 1880 μπόρεσε ἡ ἑλληνική κοινότητα τῆς πόλης νά ἀνακάμψει ἀπό αὐτό τό χτύπημα. Δέν εἶναι παράξενο λοιπόν πού οἱ Ἕλληνες κατά τήν ἀπελευθέρωση τῆς πόλης ἦταν ἐλαφρῶς λιγότεροι ἀπό τοὺς Ἑβραίους καί τοὺς Τούρκους.

Ἐχει ἐνδιαφέρον ὅμως νά μελετήσουμε καί τήν πολιτιστική δραστηριότητα τῆς Θεσσαλονίκης κατά τήν ὀθωμανική περίοδο, γιά τήν ὁποία γίνεται τόσος λόγος. Ἀπό ἀρχιτεκτονικῆς ἀπόψεως

ἀρχικά δέν ὑπάρχει τίποτε ἀξιόλογο ἀπό αὐτήν τήν περίοδο. Τά ὀθωμανικά μνημεῖα τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἱστορικός Μαζάουερ, δέν μποροῦν νά συγκριθοῦν ὡς πρὸς τό μέγεθος, τίς οἰκονομικές τεχνικές, τόν πλοῦτο διακόσμησης μέ τά μεγάλα συγκροτήματα πού κτίστηκαν στήν Προῦσα, τήν Ἀδριανούπολη καί τήν Κωνσταντινούπολη. Ἐπίσης καί οἱ συναγωγές ἦταν ἀπλές, μετρίων διαστάσεων καί χωρίς ἀρχιτεκτονικό ἐνδιαφέρον. Εἶναι περιττό νά γίνει ἡ σύγκριση μέ τοὺς περίλαμπρους βυζαντινοὺς ναοὺς τῆς πόλης.

Ἐπίσης, ἡ ἐπίδραση καί ἡ ἀκτινοβολία τῆς ὀθωμανικῆς *Selanik* στίς τέχνες καί τά γράμματα ἀλλά καί στή θεολογία τοῦ Ἰσλάμ καί τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ἦταν μηδαμινή. Ὡς πρὸς τό Ἰσλάμ, ὁ πιό γνωστός ἐκπρόσωπος τῆς πόλης ἦταν ἓνας δερβίσης, ὁ Μούσα Μπαμπά, καί τό μόνο ἴσως ἀξιοσημεῖωτο ἦταν ὅτι ἐκδιδόταν στήν πόλη τό παντουρκιστικό περιοδικό «Τουράν». Ὡς πρὸς τοὺς Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι ἔπαιξαν πολύ σημαντικό ρόλο σέ ἄλλες πόλεις τῆς Εὐρώπης μέ τήν πρωτότυπη σκέψη τους, ἡ Θεσσαλονίκη ἀναφέρεται ὡς κέντρο ταλμουδικῆς μόρφωσης καί «φιλοσοφίας» μέ ἔντονο μυστικισμό καί προφητεῖες. Ἡ πιό γνωστή μορφή πού συνδέεται μέ τήν πόλη εἶναι ὁ καμπαλιστής Σαμπατάι Σαβή (17ος αἰώνας), ὁ ὁποῖος αὐτοαναγορεύθηκε μεσσίας καί προσείλκυσε πολλοὺς ὁπαδοὺς ἀνάμεσα στοὺς Ἑβραίους ὅλης τῆς Εὐρώπης. Ἡ ἀντίδραση τῶν ραββίνων τῆς Κωνσταντινούπολης ὅμως ἔφερε τή σύλληψή του καί στή συνέχεια τήν ἀποστασία του στό Ἰσλάμ. Παρ' ὅλα αὐτά συνέχισε νά ἔχει ὁπαδοὺς, ἀκόμη καί μετά

τόν θάνατό του, κυρίως ανάμεσα στους Ντονμέδες (έξισλαμισμένους Έβραίους). Φαίνεται μάλιστα ότι όπαδός του ήταν και ο Κεμάλ Άτατούρκ πού μεγάλωσε στή Θεσσαλονίκη.

Ἡ σύγκριση εἶναι περιττή μέ τίς μεγάλες προσωπικότητες πού ἔδρασαν στή βυζαντινή Θεσσαλονίκη καί ἐπέδρασαν καθοριστικά σέ πολλούς τομεῖς στόν εὐρωπαϊκό, καί ὄχι μόνο, πολιτισμό. Εἶναι ἄρκετό ἀπλῶς νά ἀναφέρουμε ἐνδεικτικά, ἀνάμεσα σέ πολλούς ἄλλους, τούς Θεσσαλονικεῖς Κύριλλο καί Μεθόδιο, μέ τήν τεράστια προσφορά στό σλαβικό πολιτισμό, τόν Εὐστάθιο, ἀρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης, τόν σημαντικότερο ἴσως σχολιαστή τοῦ Ὁμήρου, τόν Λέοντα τόν μαθηματικό, τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, πού ἐπέδρασε σέ μεγάλο βαθμό στή διαμόρφωση τῆς δογματικῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, τούς μεγάλους νομικούς Ματθαῖο Βλάσταρη καί Ἀρμενόπουλο καί τούς μεγάλους φιλόλογους καί ἐκδότες ἀρχαίων κειμένων Θωμᾶ Μάγιστρο καί Δημήτριο Τρικλίνιο.

Μετά τά παραπάνω, ὁ καθένας πλέον μπορεῖ νά καταλάβει ὅτι ἡ μόνη ἐξήγηση γιά τή νοσταλγία τῆς πολυπολιτισμικῆς Selanik καί τοῦ... «πλούσιου» πολιτισμοῦ της εἶναι μεταφυσικῆς καί ἰδεολογικῆς φύσεως καί σίγουρα δέν ἔχει κανένα ἱστορικό ἔρεισμα. Ἕνα ἀπλό ξεφύλλισμα τῆς ἱστορίας τῆς πόλης εἶναι ἄρκετό γιά νά γκρεμίσει αὐτό τό ἰδεολογικό κατασκεῦασμα τῆς «ἀνεκτικῆς» καί «πολυπολιτισμικῆς» ὁθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

Παναγιώτης Μητσόπουλος

Βοηθήματα Κατηχητικοῦ

Μέσου: Τόμος Α΄

Κατωτέρου Τόμοι: Α΄, Β΄, Γ΄

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Ὠραῖοι συναντώντας τόν Ὠραῖο!...

Παρατηροῦσα μ' ἐνδιαφέρον τήν ἐννιάχρονη μικρή τῆς φίλης μου. Ἐτοιμαζόταν γιά τήν ἀπογευματινή της ἔξοδο. Καθισμένη στό χαλί ἔβγαζε διάφορα ἀπό ἕνα μικρό χρωματιστό κουτί. «Κοίτα!», μοῦ εἶπε, «Αὐτά εἶναι τά χρυσαφικά μου». Ψεύτικα κολιεδάκια, βραχιόλια καί δαχτυλιδάκια λαμπυρίσανε ἐπάνω στό χαλί. Δίχως νά θέλω χαμογέλασα. «Τό κραγιόν μου!», εἶπε μετά καί ἄρχισε νά πασαλείφεται μέ ἕνα ψεύτικο, εἰκονικό καλλυντικό. Ἀπότομα σοβάρεψα. «Εἶσαι πολύ μικρή ἀκόμα», ἤθελα νά πῶ ἀλλά δέν πρόλαβα. Ἡ εἰκόνα τῆς μητέρας της πού μπήκε στό δωμάτιο ἀπέδειξε τήν παρατήρησή μου ἀπολύτως μάταια. Τίποτα πάνω στή νεαρή μου φίλη, ὅπως σχεδόν σέ κάθε νεαρή μου φίλη, δέν ἦταν ἀληθινό. Κάθε ἀποτύπωμα τῆς φυσικῆς της ὁμορφιάς ἦταν ἐπιτήδεια σκεπασμένο, ἀπό τά νύχια μέχρι τά μαλλιά,

μέ τά ἀναρίθμητα καλλυντικά πού ἐπινοήσαμε.

«Πότε θά βάψω κι ἐγώ τά μαλλιά μου;», ρώτησε ἡ μικρή.

Ὁ σύζυγος πλησίασε ἀνυπόμονα μητέρα καί παιδί πού αὐτοθαυμάζονταν στό κάτοπτρο.

-Γυναῖκες!, ἔγνεψε. Τί περιμένεις! Ἀνίατη περίπτωση.

-Περίπου, χαμογέλασα. Κι αὐθόρμητα φυλλομετρήθηκαν στή μνήμη μου οἱ ἀναρίθμητες εἰκόνες τῶν μουσείων καί τῶν λευκωμάτων πού μελέτησα στήν ἐπιστήμη μου. Ἀπό τή χώρα πού δροσίζει ὁ Νεῖλος ὡς τά εὐρήματα τῆς θελκτικῆς πατρίδας μου, πόρπες, στεφάνια, σκουλαρίκια, σκαλιστά μαλλιά στό μάρμαρο,

τοιχογραφίες μέ τίς κεκαλλωπισμένες Μυκηναῖες θά καταφάσκουν διαχρονικά σ' αὐτήν τήν καθημερινή μας πρόταση: Γυναίκα! Γεννημένη νά στολιζεται... Φτιαγμένη ἀνιάτα νά κυνηγᾷ τήν ὁμορφιά.

Ἔτσι τήν ἔφτιαξε ὁ Θεός. Ζωγράφισε ὁ καλλιτέχνης μας Θεός τή γῆ τοῖς ἄνθεσι καί ἔπλασε τελευταῖο Του λουλούδι ζωντανό, τήν Εὐά Του. Ὁμορφη αὕτη, ἀντίθετα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα θηλυκά τῆς πλάσης Του, γιά νά προσφερθεῖ συνοδοιπόρος στόν Ἀδάμ νά τή θαυμάσει, νά τήν ἀγαπᾷ. Ἀκόμα κι ἂν ἡ Εὐά -σκέφτηκα- ἔμενε αἰώνια στήν παραδείσια χαρά, ἐκεῖ, μέσα στόν κῆπο τῆς Ἑδέμ, θά στόλιζε μέ τά λουλούδια του τ' ἀνέγγιχτα μαλλιά της, νά ἐκφράσει ἀπλά τήν ἀθωότητα καί τρυφερότητα τοῦ κόσμου της. Νά χαίρεται καί νά τή χαίρεται ὁ Ἀδάμ.

Κοίταξα τή σημερινή μας Εὐά πού αὐτο-

θαυμαζόταν στό κάτωποτρο. Μετέρχεται τά πάντα γιά νά μεταμορφώσει αγωνιωδώς καί άγχωμένα όλη τή φύση πάνω της, άγγίζοντας συχνά τήν παραμόρφωση μιās τεχνητής έκζήτησης. Γίνανε ή όμορφιά καί ή αλήθεια έννοιες αντίθετες στά λεξικά του κόσμου μας καί ή ανάγκη τής γυναίκας γιά τό ώραίο έκβιάστηκε άνενδοίαστα έως καί άρρωστα μέχρι τήν άσχημία του κορμιού, τήν άνεδαφική κατάργιση του φυσικού του σχήματος... Ή κουλουρά του αδύνατου, ή πολιτισμική μας παθογένεια, ή απώλεια του μέτρου πού, όπως θά μās έλεγε ό πολιτισμός ό όποιος έφτιαξε Καρυάτιδες, είναι τό μόνο πού έγγυάται όμορφιά.

Άναρωτήθηκα τί απωλέσαμε στον μέσα κόσμο μας, γιά νά άσχημίσουμε «όμορφαίνοντας» τον έξω μας, άφου κάθε υπερβολή κραυγάζει τραγικά μιά έλλειψη.

Μου άπάντησε άντανακλαστικά ό λόγος του Θεού: «μεμερίσται καί ή γυνή καί ή παρθένος... ή δε γαμήσασα μεριμνά πώς άρέσει τώ άνδρί» (Α΄ Κο 7,33). Λιτά καί ρεαλιστικά ό άπόστολος άντικατόπτρισε τή μέριμνα τής Εύας νά άρέσει σέ εκείνον πού αγαπά τή Θεόδωρη τέτροκεντρικότητα τής φύσης της. Άκόμα καί ή ανάγκη γιά τήν όμορφιά κινείται μέσ στη στοργική φροντίδα γιά τον άλλον κι είναι αυτή ή πιό πολύτιμη όμορφιά τής γυναικείας ψυχής.

Κοίταξα τό ζευγάρι καθώς έβγαινε άπ' τό σπίτι του κι αϋθόρμητα θυμήθηκα τό πρώτο εκείνο ζεύγος πού έξέρχονταν άπό τον κήπο τής Έδέμ. Ήταν ή ώρα τής καταστροφής, τής τραγικής διάσπασης τής φύσης μας: όταν ή τέτροκεντρικότητα τής Εύας γινότανε ναρκισισμός καί αϋταρέσκεια κι ή προστατευτική όρμή του Άδάμ κατρακυλούσε στη λαγνεία πού άρέσκεται στην πρόκληση. Ένας

έκρηκτικός συνδυασμός φθοράς πού υπέγραψε τήν παρακμή τής όμορφιάς σέ κάθε είδωλόλατρη κόσμο καί στον κόσμο μας.

Καί όμως ό μακρόθυμος Θεός ζητά καί πάλι νά άναπλάσει όμορφη τήν Εύα Του. Μέ τή Θεόπνευστη γραφίδα του άλλου κορυφαίου άποστόλου τήν καλεί: «Όμοίως αί γυναίκες... ών έστω ούχ ό έξωθεν έμπλοκής τριχών καί περιθέσεως χρυσίων ή ένδύσεως ίματίων κόσμος, άλλ' ό κρυπτός τής καρδιάς άνθρωπος έν τώ άφάρτῳ του πραέος καί ήσύχιου πνεύματος, ό έστιν ένώπιον του Θεού πολυτελής» (Α΄ Πέ 3,3).

Κάποιοι θά έκτοξεύσουνε μυωπικά πώς τουτοί οί σίχοι στραγγαλίζουν τήν έγκόσμια φύση μας, άνίκανοι νά δοϋν ότι τήν άποκαθιστούν σωτήρια. Δείχνουν στην Εύα τό χαμένο κάλλος της, τό πῶον καί ήσύχιον τής φυσικής της τρυφερότητας, γιά νά μή μάχεται άνώφελα νά φτιασιδώνει τά κενά της μέ ψιμύθια.

Θυμήθηκα τά σοφά λόγια του πνευματικού, όταν στην πρώτη μου νεότητα έψαχνα έναγώνια πώς πρέπει νά ρυθμίσω τήν εικόνα μου: «Δέν υπάρχουν “πρέπει”, παιδάκι μου», μου χαμογέλασε μέ συγκατάβαση. «Όταν θά συναντήσεις τον Θεό καί θά τον αγαπήσεις μέσα σου, θά ξέρεις μόνη σου πώς νά διαχειρίζεσαι τήν έξωτερική εικόνα σου, γιά νά 'σαι όμορφη, όπως σέ θέλει ό Θεός».

Αϋτός είναι ό λόγος του Θεού. Λόγος έλευθερίας καί απλότητας: λόγος αλήθειας καί άκέραιου σεβασμού: τίμιο μαργαριτάρι όμορφιάς μέσα στις κούφιε ρητορείες του αιώνα μας.

Γιατί ό Θεός, «ό ώραίος κάλλει, ό τήν φύσιν ώραίσας του παντός», μās θέλει... όμορφους. «Ό έχων ὦτα άκούειν άκουέτω».

Μ. Παστουματζή

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 1/10

«Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί» (Λκ 6,36).

Σ' αὐτὴ τὴν ἐντολὴ ὁ Κύριος θέτει ὡς πρότυπο τόν ἴδιο τόν Θεό. Εἶναι δυνατόν κάποιος νά μοιάσει μέ τόν Θεό πού δέν τόν βλέπει; Βεβαίως. Διότι ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος καί φανερώθηκε στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἐμεῖς τότε μοιάζουμε μέ τόν Θεό πατέρα, τότε μοιάζουμε μέ τόν Χριστό μας πού εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, ὅταν ἔχουμε τά γνωρίσματά του. Ὁ Θεός πατέρας ἀνατέλλει τόν ἥλιο του σέ καλούς καί κακούς, στέλνει τή βροχή του σέ πονηροὺς καί ἀγαθοὺς, φροντίζει γιά ὅλους, καί γιά τόν ληστή καί γιά τόν ἅγιο καί γιά ὅλο τόν κόσμο. Ἔτσι κι ἐμεῖς νά τοῦ μοιάζουμε στήν ἀγάπη καί στήν προσφορά.

Κυριακή 8/10

«καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτὴ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε» (Λκ 7,13).

Ὁ Κύριος δέν παραμερίζει μπροστά στήν πομπή τοῦ θανάτου, ὅπως συνηθίζεται μέχρι καί σήμερα. Μέ ἐξουσία πηγαίνει κόντρα, τὴν σταματᾷ καί λέει στή γυναῖκα· «μὴ κλαῖε». Πῶς νά μὴν κλάψει, Κύριε; Ρώτησες νά μάθεις ποιὰ εἶναι; Εἶναι χήρα. Μονάκριβο παιδί πάει νά θάψει καί νά μὴν κλαίει; Τά ξέρει ὅλα καλά ὁ παντογνώστης Κύριος. Λέγει «μὴ κλαῖε», γιατί εἶναι ὁ κυρίαρχος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Καί τά λόγια του ἔχουν ἀντίκρι-

σμα. Καί τό ἀντίκρισμα εἶναι ὅτι ἀνέστησε τό παιδί τῆς χαροκαμένης μάνας. Μέ ἓνα λόγο, «νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι», τό παιδί ἀνακάθεται μέσα στό φέρετρο καί ὁ Κύριος τό παραδίδει στήν ἀγκαλιά τῆς μάνας του νά τό χαρεῖ.

Κυριακή 15/10

«ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» (Λκ 8,11).

Σπόρος εἶναι ὁ ζωογόνος λόγος καί σποριάς ὁ τέλειος Θεός. Γεννιέται ὅμως μία ἀπορία: Γιατί δέν ἐπιτυγχάνεται ἡ καλλιέργεια;

Τόσοι ἄνθρωποι στίς μέρες μας εἶναι βαπτισμένοι στό ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐκκλησιάζονται καί δέχονται στήν καρδιά τους τή σπορά τοῦ θείου λόγου, γιατί ὅμως ἡ κοινωνία μας παρουσιάζει τέτοια ὄψη; Τήν ἀπάντηση μᾶς τή δίνει ὁ Κύριος: Τό φταίξιμο θά πρέπει νά τό ψάξουμε στόν ἑαυτό μας, στό χωράφι μας. Ἄν ἔχουμε ἀφήσει κάποιες μικροαδυναμίες, κάποια μικροελαττώματα πού τά κρύβουμε πολλές φορές κι ἀπό τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας καί δέν θέλουμε νά τά συζητοῦμε, ἄν δέν ξέρουμε νά λέμε μερικά «ὄχι» στόν ἑαυτό μας... Ἡ ἱκανοποίηση τῶν ἀδυναμιῶν μας προετοιμάζει τήν καταστροφή μας, γιατί πνίγει μέσα μας τόν σπόρο τοῦ καλοῦ.

Κυριακή 22/10

«παρήγγειλε γάρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπό τοῦ ἀνθρώπου. Πολλοῖς γάρ χρόνοι συνηράκει αὐτόν» (Λκ 8,29).

Ὁ δαιμονιζόμενος δέν ἔχει προσωπική θέληση. Τόν κυβερνοῦν οἱ δαίμονες. Αὐτοί μιλοῦν μέ τό στόμα του, αὐτοί ἐνεργοῦν καί ἐκδηλώνουν τή δύναμή τους μέ τά χέρια του. Οἱ εὐαγγελιστές καί μάλιστα ὁ Λουκάς πού ἦταν γιατρός ξεχωρίζουν τούς δαιμονιζόμενους ἀπό τούς ψυχικά ἄρρωστους. Στά χρόνια τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχαν πολλοί δαιμονιζόμενοι στήν Παλαιστίνη. Μετά τήν ἐπίγεια δράση τοῦ Κυρίου τό κακό τῶν δαιμονιζομένων ἔχει περιορισθεῖ πολύ. Θά ἐξαφανιζόταν τελείως, ἄν ἐμεῖς συμμορφωνόμασταν πλήρως μέ τό θέλημα τοῦ Κυρίου, γιατί τότε δέν θά εἶχε ἐπάνω μας καμία ἐξουσία ὁ σατανᾶς.

Κυριακή 29/10

«μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει» (Λκ 8,52).

Ἀδελφέ μου, πού εἶσαι πονεμένος ἀπό τή θλίψη, ἀπό τό πένθος γιά ἀγαπητά σου πρόσωπα, ἀκοῦς τί λέει ὁ Κύριος; «Οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει». Καί γιά νά δείξει ὁ Κύριος πόσο ἀληθινός εἶναι ὁ λόγος, ἀνασταίνει τήν κόρη τοῦ Ἰαείρου. Καί ἀκόμη, ἀργότερα θά κάνει τό μεγάλο «πείραμα», τή δική του ἀνάσταση. Ἡ κόρη τοῦ Ἰαείρου, ὁ γιός τῆς χήρας καί ὁ Λάζαρος ξαναπέθαναν. Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε καί ζῇ εἰς τούς αἰῶνες. Αὐτό μᾶς βεβαιώνει ὅτι καί ἐμᾶς ὅλους ὁ ἀναστημένος Κύριος μᾶς σώζει ἀπό τή φθορά καί ἀπό τόν θάνατο. Δέν εἶναι σωτηρία ἀπό ἕνα κακό, ἀπό μία φτώχεια, ἀπό μία πείνα, ἀπό ἕναν πόλεμο. Εἶναι σωτηρία ἀπό τόν αἰώνιο θάνατο, σωτηρία πού μᾶς χαρίζει τήν αἰώνια ζωή, τήν αἰώνια εὐτυχία!

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ 1940

Οί ένορχηστρωμένες επιθέσεις κατά τής Έκκλησίας πληθαίνουν σύν τῷ χρόνῳ. Ξεκινούν προσβάλλοντας τή χιλιόχρονη αὐτοκρατορία τής ρωμιοσύνης, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται σκοταδιστική, ὅπως ἀκριβῶς τή θέλουν οἱ ἄσπονδοι «φίλοι» μας τής Δύσης. Ἀκολουθεῖ ἡ ἄμετρη λασπολογία κατά τής Έκκλησίας γιά τή στάση της κατά τήν Τουρκοκρατία. Ὁλοκληρώνεται δέ ἡ ἐπίθεση μέ τήν ἀμφισβήτηση τής προσφοράς της κατά τούς πρόσφατους ἀγῶνες τοῦ ἔθνους.

Κατ' ἀρχήν ἐπισημαίνουμε ὅτι οἱ ἐμπαθεῖς πολέμιοι τής Έκκλησίας, ἀλλά καί τοῦ ἔθνους, οἱ ἀρρωστημένοι διεθνιστές ποικίλων ἀποχρώσεων ταυτίζουν ἐμμανῶς τήν Έκκλησία μέ τά πρόσωπα, μέλη τοῦ σώματός της, ἰδίως τούς κληρικούς. Ἐρμηνεύοντας ὑλιστικά τήν ἱστορία, θεωροῦν τήν Έκκλησία ὡς ἐνδοκοσμικό ὄργανισμό, εἶδος συλλόγου ἢ σωματείου.

Έκκλησία ὅμως εἶναι κλῆρος καί λαός μαζί. Ποτέ στήν παράδοσή μας ἡ Έκκλησία δέν πορεύτηκε ἐρήμην τοῦ λαοῦ στή μακρόχρονη ἱστορία της. Προσοχή: ἡ Έκκλησία· ὄχι κάποια πρόσωπα, λιγότεροι ἢ περισσότεροι κατά καιρούς κληρικοί. Ποτέ ἡ Έκκλησία δέν θεσμοθέτησε

κάτι σέ βάρος τοῦ πληρώματός της, πού εἶναι ὁ ὀρθόδοξος λαός.

Τό ἔπος τοῦ 1940 εἶναι τό προτελευταῖο σύγχρονο ἔπος μέ τελευταῖο τό κυπριακό, τό 1955, γιά τήν ἀποτίναξη τοῦ βρετανικοῦ ζυγοῦ. Κατ' αὐτό σύσσωμος ὁ ἑλληνικός λαός στρατεύτηκε, γιά νά ἀντικρούσει τόν ἐπίδοξο εἰσβολέα. Μάνες, σύζυγοι, ἀδελφές ξεπροβοδοῦσαν τούς λεβέντες μέ σταυροκοπήματα, μέ τήν προσφορά ἑνός μικροῦ σταυροῦ ἢ μίας εἰκονίτσας. Καί ἄρχισαν οἱ καθημερινές Παρακλήσεις στήν Παναγία, ὅπως μαρτυρεῖ στό ὑπέροχο τραγούδι της ἡ Σοφία Βέμπο: «Στή γλυκειά Παναγία προσευχόμαστε ὅλες!» Πόσοι ἦσαν τότε ἀνάμεσα στόν λαό μας πού «σνόμπαραν» τήν πίστη τῶν ἀπλοϊκῶν καί «ἀφελῶν»; Ὁ δυτικός «διαφωτισμός» τοῦ ἄπλετου σκότους δέν εἶχε ἀκόμη ἐπιδράσει ἐπὶ τοῦ λαοῦ μας, πού ἦταν στερεά προσηλωμένος στήν πατροπαράδοτη πίστη. Γι' αὐτό καί οἱ διανοούμενοι συντάσσονταν μέ τήν πίστη αὐτή.

Ἐγραφε ὁ Τίμος Μωραϊτίνης σέ χρονογράφημά του στήν ἐφημερίδα «Ἐθνος» (τήν τότε, ὄχι τή σημερινή!): «Ἡ Παναγία ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Στρατοῦ μας καί τόν ὁδηγεῖ εἰς τήν Νίκην. Ἕνας

ὕμνος μυριόστομος ἀνεβαίνει πρὸς τὸν ὀλογάλανον ἑλληνικὸν οὐρανόν: “Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια”. Ἐνας λαὸς γονυκλινὴς προσεύχεται καὶ ἓνας στρατὸς προχωρεῖ. Ἡ κανδήλα καίει πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Ἀγίας Παρθένου καὶ ὑποκύνα νέφη λιβανωτοῦ ἀνεβαίνουν πρὸς τὸν οὐράνιον θόλον, ἐνῶ τὰ χεῖλη ψιθυρίζουν τὸ ἅγιον ὄνομά της. Ἔτσι ἡγωνίσθη πάντοτε ἡ Ἑλλάς. Μὲ τὴν βαθείαν καὶ ἀκλόνητον πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, μὲ τὴν μεγάλην, τὴν αἰώνιαν ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα. Καὶ ἐνίκησε». Στὸ ἴδιο πνεῦμα ἔγραψαν καὶ ἄλλοι χρονικογράφοι καὶ ἐκφωνήθηκαν πανηγυρικοὶ λόγοι στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν καὶ ἄλλοῦ. Ἀκόμη καὶ ὁ Σικελιανὸς ὑποτάχθηκε στὸ πανίσχυρο λαϊκὸ αἶσθημα καὶ ἔγραψε τὸν «Ὕμνο στὴν Παναγία! Τῇ βοήθειά της μαρτυρεῖ μέ λυγμούς μπροστὰ στὴ μηχανὴ εἰκονοληψίας ὁ τότε ἀνθυπασπιστὴς Νικόλαος Γκάτζιαρος, πού τὴν ἀντίκρισε. Μαρτυρεῖ ὡς ἀκράδαντη τὴν πίστη στὴ βοήθεια τῆς ὑπερμάχου Στρατηγοῦ τοῦ συνόλου τοῦ στρατοῦ μας ὁ πολεμιστὴς Ἀγγελος Τερζάκης στὸ ἔργο του «Ἑλληνικὴ Ἐποποιία».

Ἐγραψαν καὶ οἱ συντελεστὲς τοῦ ἔπους, ἀπλοὶ πολεμιστὲς οἱ πιο πολλοί.

Παραθέτουμε ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀπομνημονευμάτων:

«...Μέσα σ’ αὐτὴ τὴ φωτιά τοῦ σιδήρου δὲν εἶχαμε οὔτε ἓνα στρατιώτη οὔτε ἓνα ζῶο νεκρὸ οὔτε καὶ πληγωμένο. Ζητωκραυγές, σταυροκοπήματα παντοῦ. Ὅλοι ἐμείναμε μέ ἀπορία. Αὐτὸ εἶναι θαῦμα, εἶπε ἓνας ἀνθυπολοχαγός. Ὁ διοικητὴς μας στή συγκέντρωση τῶν ἀξιωματικῶν, πού ἐπακολούθησε, ἐδέχθη τὴν πρότασή μου νὰ κάνουμε εὐχαριστήρια θεία Λειτουργία... Συγκεντρωθήκαμε καὶ ἀποφασίσαμε νὰ γίνῃ πρῶτα ἐξομολόγησι καὶ κατόπιν θεία Λειτουργία καὶ νὰ κοινωνήσουμε ὅλοι, γιατί κανεὶς στὸν πόλεμο δὲν ξεύρει πότε θά ἔλθῃ ὁ θάνατος... Πέρασαν 41 χρόνια ἀπὸ τότε. Δὲν τὸ λησμονῶ. Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες περπάτησε ὁ Θεὸς ἀνάμεσά μας. Τὸν ἔνιωσαν οἱ καρδιές ὅλων μας».

«... Ὁ παπὰς εἶχε ἔρθῃ μέ τοὺς ἄλλους στρατιῶτες καὶ βλέποντας τόσοις σέ ἓνα πολὺ στενὸ χωρὶ, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσῃ κανέναν, προτίμησε νὰ μείνῃ ὀλονυχτὶς ἔξω ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι, χωρὶς ἀντίσκηνο. Μόλις τὸν βλέπουμε τὸ πρῶτ’ σ’ αὐτὴν τὴν κατάστασι, σηκωνόμαστε ὅλοι ὀρθοὶ καὶ σκύβουμε μπροστὰ του. Ἐκεῖνος κάνῃ τὸν σταυρὸ του καὶ μᾶς καλημερίζει.

Ἀνάβει ἓνα κερὶ καὶ προσεύχεται μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀγάπη ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Τὸν νιώθουμε σάν Χριστὸ καὶ τὸν βάνουμε γιὰ πάντα στὰ κατὰβαθα τῆς ψυχῆς μας. Μετὰ τραβάει μέ μερικοὺς στρατιῶτες γιὰ τὸ χωριὸ Περιστέρι, χωρὶς νὰ φτάσει ὅμως ποτέ. Μία ἐχθρική βόμβα τὸν βρίσκει στὸ δρόμο καὶ τὸν ρίχνει νεκρό. Ἦταν ὁ πιὸ ἅγιος παπὰς κι ἄνθρωπος πού ἀπάντησα στὴ στράτα τῆς ζωῆς μου». Ἦταν ὁ ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Τσάκωνας (1913-1940) ἀπὸ τὸ Δελβινάκι.

«...Μέ τέτοιο κρὺο καὶ τέτοιο καιρό, πού βρέχει συνεχῶς, πῶς νὰ γίνη ἡ Λειτουργία μέσα στὸ ἀντίσκηνο; Γονατιστός ἐλειτουργήσα ἐπάνω σέ δύο βαλίτσες, πού εἶχα γιὰ τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ τὰ ἄμφια, ὑπὸ συνεχῆ βροχή, ἐνῶ οἱ φαντάροι μας ἀπέξω περίμεναν νὰ κοινωνήσουν, περί τούς 150 ἄνδρες».

Εὐτυχῶς πλεῖστα ὅσα ἔχουν καταγραφεῖ καὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ ἐξαφανίσουν οἱ πολέμιοι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πατρίδας μας. Θὰ ἔλθει κάποια γενιά, πού θὰ εἶναι σέ θέση νὰ κατανοήσῃ γιατί τότε οἱ Ἕλληνες εἶπαν ΟΧΙ καὶ γιατί ἐμεῖς σήμερα λέμε ΝΑΙ σέ ὅλα!

Ἀπ. Παπαδημητρίου

Γεννήθηκε στὴν Πύλο τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1888. Καταγόταν ἀπὸ οἰκογένεια εὐπορῆ καὶ ἀριστοκρατικῆ. Πρόκειται γιὰ τὸ γένος Τζικλητήρα τῶν μεγάλων πολιτικῶν, δικαστικῶν καὶ ἱατρῶν. Ὁ Κωνσταντῖνος, ψιλόλιγνο παιδί μέ ἰσχυρότατη θέληση καὶ πόθο γιὰ τὰ ὑψηλά, μεγαλώνει ἄνετα στὸ πλούσιο ἀρχοντικό τους. Ποτέ δέν ἀνοίγει τὴν αὐλόπορτα νὰ περάσει, γιατί συνηθίζει νὰ πηδᾷ μ' ἓνα σάλτο πάνω ἀπὸ τὰ κάγκελα. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν παιδικὴ συνήθεια διαγνώσθηκε ἡ ἰδιαίτερη κλίση του στὸν ἀθλητισμὸ γενικότερα καὶ στὸ ἄλλα εἰδικότερα. Καὶ νά, πού μετακομίζει ἔφηβος πιά στὴν Ἀθήνα κι ἐπιδίδεται μέ πείσμα σέ προπονήσεις. Κερδίζει στοὺς πανελλήνιους ἀγῶνες, καταρρίπτει τὰ ρεκόρ, ἀλλὰ δέν ἱκανοποιεῖται. Βάζει στόχο τούς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες καὶ κάνει τὸ ὄνειρό του πραγματικότητα. Κερδίζει 2 ἀσημένια στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Λονδίνου τὸ 1908 καὶ συνεχίζει. Τὸ 1912 στὴ Στοκχόλμη παίρνει 1 χάλκινο, ἐνῶ στίς 25 Ἰουνίου 1912 κατακτᾷ τὸ πολυπόθητο χρυσὸ στὸ «ἄλλα εἰς μῆκος ἄνευ φορᾶς». Εἶναι πλέον τὸ μεγάλο φαβορί τῆς Ἑλλάδας, γνωστός παντοῦ, φημισμένος. Ὁ κόσμος τὸν ὑποδέχεται πανηγυρικὰ στὸν σταθμό.

Μέσα σέ κλίμα θριάμβου τό πλήθος τόν συνοδεύει μέ έπευφημίες μέχρι τό γήπεδο του Πανελληνίου, στό Πεδίον του Άρεως.

Τόν Όκτώβριο του 1912 ξεσπά ό Α΄ Βαλκανικός Πόλεμος. Οί Έλληνες στρατοολογούνται. Καταφτάνουν όμογενείς έθελοντές από Άμερική καί Αυστραλία. Ό χρυσός όλυμπιονίκης έχει τό δικαίωμα νά επικαλεστεί τίς λαμπρές άθλητικές του διακρίσεις καί νά άπαλλαγει. Όμως ήδη από τίς 6 Σεπτεμβρίου έννημέρωσε γραπτώς τόν πατέρα του γιά τήν άμετάκλητη άπόφασή του νά πολεμήσει στό μέτωπο. Οί άντιδράσεις τών δικών του ύπήρξαν έντονες. Ό Κωνσταντίνος όμως στά τέλη του μήνα κατατάσσεται μέ πολύ ζήλο έθελοντικά στό Στρατολογικό Γραφείο Καλαμάτας. Θεωρεί πώς ως γνήσιος Έλληνας όλυμπιονίκης όφείλει νά δώσει πρώτος τό γενναίο παράδειγμα.

Θαυμαστής του πρωταθλητή ύπήρξε καί ό πρίγκιπας Νικόλαος, πού μαζί μέ άλλα ύψηλά ιστάμενα πρόσωπα ήθελαν νά «προστατεύσουν» τόν χρυσό όλυμπιονίκη γιά νά εξασφαλίσουν μετάλλια καί στήν Όλυμπιάδα του 1916. Ό πρίγκιπας έπεμβαίνει παρακωλύοντας τή στρατολόγηση του Κωνσταντίνου. Έγιναν πολλές κι επίμονες προσπάθειες νά τόν κρατήσουν τουλάχιστον στό Φρουραρχείο Αθηνών, νά τόν ασφαλίσουν σέ κάποια θέση γραφείου. Καί τότε ή άπάντηση του 24χρονου άθλητή ήταν συγκινητική: «Ντρέπομαι νά φύγω από τό μέτωπο καί νά πάω στά μετόπισθεν γιά νά σωθεί ή ζωή μου».

Μέσα στήν καρδιά αυτου του όλυμπιονίκη σιγοκαίει μία άλλη αγάπη... Πάνω από φίλαθλος είναι φιλόπατρις. Ό πρόπαππος του Νικόλαος Τζικλητήρας, όταν

ξέσπασε ή Έλληνική Έπανάσταση τό 1821, έγκατέλειψε τή Βοστώνη, άφου έκποίησε τήν περιουσία του, καί έπαναπατρίστηκε στήν έπαναστατημένη Ελλάδα γιά νά συμμετάσχει στόν άγώνα. Μέσα στίς φλέβες του έγγονου ρέει αίμα ήρωικό...

Παρόλο πού έφθασε στό ζενίθ τής κοσμικής δόξας, ιεραρχεί μέσα του ως άνώτερο ιδανικό τήν πατρίδα. Αισθάνεται χρέος του νά άγωνιστεί κι αυτό φαίνεται καί στό γράμμα πός τή μητέρα του. Ένοχλείται από τίς παρεμβάσεις τών γονέων πού τόν κατέστησαν λοχία σιτιστή γιά νά μήν κινδυνεύσει. Άπογοητεύεται από τούς άξιωματικούς πού του άναθέτουν νά συνοδεύει αίχμαλώτους κι όποιαδήποτε άλλη δουλειά τόν απομάκρυνε από τό μέτωπο. Μένει σταθερός στήν άπόφασή του νά παραμείνει καί νά πολεμήσει. Τελικά, ό νεαρός φιλόπατρις προσβάλλεται από μηνιγγίτιδα κι άρρωσταίνει βαριά. Ήταν 10 Φεβρουαρίου 1913 όταν έλαβε τό τελευταίο καί υπέρτατο στεφάνι... αυτό τής θυσίας γιά τήν πατρίδα. Ήταν μόλις 25 έτών.

Συχνά μεγάλα όνόματα του άθλητισμού λατρεύονται σάν είδωλα γιά τίς έπιδόσεις τους καί μόνο. Πόσοι άπ΄ αυτους όμως μπορούν νά καυχηθούν γιά έπιδόσεις στή σφαίρα τών άξιών καί τών ιδανικών;

Η ευγενική φιλοπατρία καί ή έπιλογή τής αυτοθυσίας στεφάνωσε όχι μέ χρυσό αλλά μέ άμάραντο στεφάνι δόξας τόν Κωνσταντίνο Τζικλητήρα. Τόν κατέστησε άξιο πρότυπο γιά τά Έλληνόπουλα!

Άγγελική Τσιραμπίδου

-Αμάν πιά
αυτό τό ξυπνητή-
ρι! Ποιός τόν έφευρε
αυτόν τόν ένοχλητικό μη-

χανισμό;

Άπλωσε τό χέρι του νά τό σταματήσει
ό Δημήτρης καί τά δάκτυλά του άγγιξαν
τό κουτί. Ένα όμορφα τυλιγμένο κουτί
δίπλα στό κρεβάτι του. Άναψε μέ βιάση
τό φώς καί ανακάθισε έκπληκτος.

«Ά ρέ γιαγιά!», ψιθύρισε καί γονάτισε
δίπλα στό κουτί.

Ήξερε τή λαχτάρα του ή γιαγιά, όμως
ποτέ του δέν πίστευε ό Δημήτρης ότι μία
μέρα θά τά κατάφερνε νά εξοικονομήσει
χρήματα γιά τόν ύπολογιστή πού λαχτα-
ρούσε.

Ό Δημήτρης έμεινε γιά λίγη ώρα νά
κοιτά τό κουτί δίχως νά τολμά νά τό άνοί-
ξει. Τοῦ ήρθαν δάκρυα στά μάτια καί τά
σκούπισε μέ τήν ανάστροφη τοῦ χεριοῦ
του. Τά αγαθά γεμάτα άγάπη μάτια τής
αγαπημένης του γιαγιάς καθώς τά έφερε
μπροστά του έκαναν τά δάκρυά του ακόμα
πιό καυτά.

«Γιατί άγόρι μου, γιατί λεβέντη μου
τό έκανες αυτό;».

Ποτέ δέν θά έφευγαν από τά μάτια του
τά γεμάτα στοργή μάτια τής γυναίκας πού
τόν μεγάλωσε μέ χίλιες δυό θυσίες. Άκό-
μα καί τήν ώρα τής μεγάλης ντροπής, έ-
κείνη τόν κοίταζε δίχως θυμό, δίχως έπι-
τίμηση μά μέ πόνο καί άγάπη.

Ό Θεός άργεΐ... μά δέν λησμονεΐ!

«Ήθελα νά έχω έναν δικό μου ύπολο-
γιστή», είχε πει καί χώθηκε στήν άγκαλιά
της. «Εσύ ποτέ δέν θά μπορούσες νά μοῦ
τόν αγοράσεις», συνέχισε μέσα από τά
αναφιλητά του ό Δημήτρης καί έκανε καί
τούς αστυνομικούς στό τμήμα νά δακρύ-
σουν.

Ήταν μόλις δεκατεσσάρων χρονών
τότε καί όλοι οί φίλοι του είχαν στό σπίτι
τους ύπολογιστή. Έκαναν τίς έργασίες
τους στόν ύπολογιστή, έπαιζαν παιχνίδια
στόν ύπολογιστή, επικοινωνούσαν μεταξύ
τους μέσω τοῦ ύπολογιστή.

Καί κείνος δέν είχε παρά μόνο τή για-
γιά του νά τοῦ λέει ιστορίες από τή Βίβλο
καί από τούς βίους τών άγίων. Όχι πού
δέν τοῦ άρεζαν οί ιστορίες πού τοῦ έλεγε,
μά ένιωθε πώς οί συμμαθητές του ήταν
πιό μπροστά από αυτόν!

Όταν έκλειψε τό λάπτοπ καί τό πήγε
στό σπίτι, δέν φαντάστηκε πώς ή ίδια ή
γιαγιά του θά τόν πήγαινε στό αστυνο-
μικό τμήμα νά τό παραδώσει.

Καί τότε ήταν πού τοῦ ειπε δακρυσμέ-
νη: «Κάνε ύπομονή, γιόκα μου, κι ή γιαγιά
θά σοῦ πάρει ένα!».

«Ά, ρέ γιαγιά!», φώναξε ξανά μέσα
στους λυγμούς του ό Δημήτρης καί ξετύ-
λιξε άργά-άργά τό δώρο του.

«Χρόνια πολλά, Δημήτρη μου! Άργη-
σα μά δέν λησμόνησα! Νά θυμάσαι, παιδί
μου, πώς αυτό κάνει κι ό Θεός: Μπορεί νά
άργεΐ μά ποτέ δέν λησμονεΐ! Ό,τι θέλεις
ζήτησέ το από Κείνον! Ή γιαγιά μία μέρα
θά φύγει, ό Θεός θά είναι κοντά σου πάν-
τα!».

Πήρε στά χέρια του πρώτα τήν κάρτα

καί τή φίλησε κι ὕστερα ἄνοιξε τό κουτί τοῦ ὑπολογιστή. Τόν εἶχε ὄνειρευτεῖ, τόν εἶχε φανταστεῖ... μά τώρα πού τόν κρατοῦσε, περισσότερο τόν συγκινοῦσε ἡ κίνηση τῆς γιαγιᾶς παρά τό δῶρο. Ἦταν πιά στήν Τρίτη Λυκείου καί τοῦ ἔφυγε τό πολύ μεράκι πού εἶχε γιά τόν ὑπολογιστή. Δέν εἶχε πιά χρόνο οὔτε γιά παιχνίδια, οὔτε γιά σερφαρίσματα. Μά ἕνας ὑπολογιστής εἶναι πάντα ἕνας ὑπολογιστής!

Βγῆκε ἀπό τό δωμάτιό του κι ἔψαξε τή γιαγιά του νά τήν ἀγκαλιάσει, νά τήν εὐχαριστήσῃ, μά δέν τή βρῆκε πουθενά.

Ἔμ, βέβαια, τί κουτός πού ἦταν! Τέτοια μέρα, τοῦ Ἀι-Δημήτρη, ἡ γιαγιά σπíti θά ἦταν;

Κοίταξε τό ρολόι του. Τήν πρώτη ὥρα τοῦ σχολείου σίγουρα τήν ἔχανε. Λοιπόν, σήμερα ἄς ἔχανε καί τή δεύτερη! Ἄξιζε τόν κόπο νά κάνει τήν ἔκπληξη στή γιαγιά του. Ντύθηκε στά γρήγορα μέ τά καλά του καί τράβηξε γιά τήν ἐκκλησία!

Δέν ἦταν ὁ μόνος πού ἄργησε νά ξεκινήσῃ γιά τό σχολεῖο. Ὁ δρόμος ἦταν γεμάτος μέ ἀργοπορημένους μαθητές.

- Δημητράκη, κοπάνα σήμερα; τόν πείραξε ἕνας γείτονας πού τόν εἶδε τέτοια ὥρα στόν δρόμο δίχως τή σχολική του τσάντα. Κι ὕστερα σάν θυμήθηκε πώς ἦταν τ' Ἀι-Δημήτρη ἄρχισε νά φωνάζει: «Χρόνια πολλά! Χρόνια πολλά!».

Χαμογέλασε χαρούμενος ὁ Δημήτρης καί μπῆκε στήν ἐκκλησία. Ἐψαξε μέ τό βλέμμα του τή γιαγιά του καί μόλις τήν ἐντόπισε ἡσύχασε. Πόσο εἰρηνική, πόσο χαρούμενη τοῦ φάνηκε!

Ξεχάστηκε μέσα στή Λειτουργία ὁ Δημήτρης καί δέν κατάλαβε πότε βγῆκε ἡ γιαγιά του. Τήν ἔψαξε ἀνάμεσα στό πλῆθος μά δέν κατάφερε νά τή βρεῖ.

- Τήν κυρά Ζωή ψάχνεις; τόν ρώτησε

μία φίλη της πού τόν γνώρισε.

- Ναί, ἀπάντησε γεμάτος ἐλπίδες κάτι νά μάθαινε.

- Ἐφυγε μέ τό «Δι' εὐχῶν» γιά νά προλάβει νά καθαρίσει τή σκάλα τῆς νέας πολυκατοικίας πού ἀνέλαβε. Ἀγώνας, παιδί μου, ἀγώνας μέγας. Γι' αὐτό φρόντισε καί σύ τό διάβασμά σου, παλληκάρι μου, νά τῆς δώσεις τῆς ἔρμης μία χαρά! Νά δεῖ ὅτι δέν πῆγαν χαμένοι οἱ κόποι της.

Ἐφυγε θαρρεῖς ντροπιασμένος ὁ Δημήτρης. Στά 70 της καινούργια σκάλα, γιά νά τοῦ πάρει τόν ὑπολογιστή! Νά τήν ψάξει ἦταν μάταιο. Δέν ἤξερε κἄν ποῦ ἦταν οἱ πολυκατοικίες πού καθάριζε μέχρι τώρα, τήν καινούργια θά ἔβρισκε;

Πῆγε στό σχολεῖο του σκεπτικός ὁ Δημήτρης, μά δέν εἶχε μυαλό νά παρακολουθήσῃ.

Ἦ, λοιπόν, ναί, θά ἔκανε κοπάνα!

Γύρισε στό σπíti μέ τήν ἐλπίδα ἡ γιαγιά του νά εἶχε ἐπιστρέψῃ. Τή βρῆκε στήν κουζίνα νά ἐτοιμάζει τό ἀγαπημένο του φαγητό. Τήν ἀγκάλιασε καί δίχως νά πεῖ κουβέντα τήν πῆγε ὡς τό δωμάτιό του.

- Σ' εὐχαριστῶ, γιαγιάκα μου, τῆς εἶπε δακρυσμένος. Ξέρω τί στοίχισε σέ σένα αὐτό τό μεγάλο δῶρο. Μοῦ ἔκανες ἐσύ τό δῶρο σου, θά σοῦ κάνω σήμερα κι ἐγώ τό δικό μου: Δέν θά τόν βγάλω ἀπό τό κουτί παρά μόνο ὅταν γίνω φοιτητής! Καί τότε μόνο γιά τίς ἐργασίες μου! Τοῦ χρόνου στή γιορτή μου θά τόν χρησιμοποιήσω γιά πρώτη φορά! Ὡς τότε, ὅταν θέλω νά ξεκουράζομαι ἀπό τό διάβασμα, θά μοῦ λές ἱστορίες ἀπό τή Βίβλο καί τοὺς βίους τῶν ἁγίων. Οἱ προσευχές σου μπορεῖ νά ἄρρησαν νά πάρουν ἀπάντηση, μά θά σοῦ πῶ κάτι πού ἐσύ μοῦ ἔμαθες: Ὁ Θεός ἀργεῖ μά δέν λησμονεῖ!

E.B.

Σχόλιο στην έπικαιρότητα

Υποβάθμιση βαθμῶν καὶ ἀποϊεροποίηση ἱερῶν

«Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων» (=Πάντα νὰ ἀριστεύεις καὶ νὰ ξεπερνᾷς τοὺς ἄλλους), ἀντηχεῖ στοὺς αἰῶνες ἡ ὁμηρικὴ ἰαχή-συμβουλή, πού ἔδωσε ὁ Ἱππόλοχος ἀπὸ τὴ Λυκία στὸν γιό του Γλαῦκο πρὶν φύγει γιὰ τὴν Τροία, νὰ πολεμήσει τοὺς Ἑλλήνες (Ζ, 208). Ἔκτοτε μέχρι καὶ σήμερα τὰ παιδιὰ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων μάθαιναν νὰ καλλιεργοῦν τὴν ἄμιλλα. «Τὰ ἀγαθὰ κόποις κτῶνται». Καὶ ἀναγνώριζαν αὐτόν πού προσπαθοῦσε καὶ διακρινόταν.

Στὶς ἡμέρες μας ὅμως αὐτό πού φαινόταν αὐτονόητο, ἀποδομεῖται -γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά σὲ περίοδο θέρους- μέ τὸ νέο προεδρικό διάταγμα (79/ΦΕΚ 109/1 Αὐγούστου 2017, ἄρ.3), τὸ ὁποῖο προβλέπει: «Σημαιοφόροι, παραστάτες καὶ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν κατάθεση στεφάνου ὀρίζονται μαθητές τῆς ΣΤ΄ τάξης... Ἡ ἐπιλογή σημαιοφόρων, παραστατῶν καὶ ὑπευθύνων κατάθεσης στεφάνου πρα-

γματοποιεῖται μέ κλήρωση ἀνάμεσα σὸ σύνολο τῶν μαθητῶν τῆς τάξης».

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀντιπαιδαγωγικὴ ἀπόφαση, πού ὑπονομεύει φανερά τὴν ἀξία τῆς ἀριστείας καὶ τὴ δύναμη τῆς εὐγενοῦς ἄμιλλας καὶ τίς ἀντικαθιστᾷ μέ τὴν ἐπιβράβευση τῆς ἡσσονος προσπάθειας καὶ τῆς ψευτο-ισότητος. Ἐπιπλέον, ἀποτυπώνει τὴν ἀδυναμία τῶν ἱθυνόντων νὰ ἀντιληφθοῦν τὴ σημασία πού ἔχει ἡ ἐπιβράβευση τῶν ἀρίστων μέ τὴν τιμὴ νὰ φέρουν τὸ ἐθνικὸ σύμβολό μας, ὅπως γινόταν μέχρι καὶ τὸ τελευταῖο σχολικὸ ἔτος. Πράγματι, γιὰ τὸν μαθητὴ, πού σκέφτεται ὅτι ἡ σηματοφορία εἶναι μέγιστη τιμὴ καὶ ἀκολουθεῖ ὡς διάκριση γιὰ τὴν προσπάθεια τὴν ὁποία καταβάλλει, ὁ λογισμὸς αὐτός ἔχει σημαντικὴ παιδευτικὴ ἀξία· λειτουργεῖ ὡς κίνητρο γιὰ τὴ μελέτη του.

Ἀσφαλῶς, μέ τὰ νέα μέτρα πρόδηλο εἶναι τὸ χτύπημα στὴν ἀριστεία. Τό δη-

μόσιο σχολείο, προφανώς, αρκείται στο να παράγει «μετριότητες», σύμφωνα με τα πρότυπα της εκπαίδευσης της αμάθειας. Έτσι, τό μήνυμα πού περνά στή νέα γενιά είναι ότι δέν χρειάζονται προσπάθεια καί προσωπικός αγώνας γιά τήν επιτυχία καί τήν καταξίωση, αλλά μόνον τύχη. Δικαιολογημένα παρατηρούσε ή γαλλίδα έλληνίστρια Ζακλίν ντέ Ρομιγύ: «Ή πολιτεία ακολουθεῖ, δυστυχώς, τόν χειρότερο δρόμο, κατεβάζει τό επίπεδο τῶν σπουδῶν. Ἀντί νά τό ὑψώσει ἐκεῖ πού μποροῦν νά φτάσουν οἱ λίγοι καλοί, τό κατεβάζει ἐκεῖ πού φτάνουν οἱ πολλοί κακοί. Τό νά κάνεις ἐκπτώσεις στήν ἐκπαίδευση δέν εἶναι δημοκρατική ιδέα... Ἡ δημαγωγική τάση γιά ἐπιείκεια πρὸς τοὺς πολλοὺς πηγάζει ἀπὸ τήν ἀλλαγὴ τῶν ἀνώτατων στόχων τῆς παιδείας, πού πρέπει νά μένουν ἀναλλοίωτοι γιά ὅλους».

Ἡ σημαία, ἐξάλλου, συμβολίζει τοὺς ἀγῶνες καί τίς θυσίες τοῦ λαοῦ μας γιά τήν ἀνεξαρτησία του· παράλληλα ἐκφράζει τήν ἐθνική μας ἐνότητα καί τή θρησκευτική μας πίστη, συνδέοντας ἄρρηκτα πίστη καί πατρίδα. Μὲ τό νέο ὅμως Π.Δ. ὑποβαθμίζεται ἡ σημαία ὡς σύμβολο. Τί ἀξία ἔχει ἓνα σύμβολο, τό ὁποῖο “μπαίνει” στήν κληρωτίδα, γιά νά τό φέρει κανεὶς σέ μία παρέλαση; Ἡ κλήρωση συνεπὼς δέν στρέφεται μόνον κατὰ τῶν ἀρίστων. Στόχο ἔχει κυρίως τὴ σημαία ὡς ἐθνικὸ σύμβολο -ἴσως ἐνοχλεῖ καί ὁ σταυρός-, πού εἶναι ταυτισμένο μὲ τήν πορεία τοῦ ἔθνους. Αὐτό εἶναι τό πρῶτο καί βασικὸ πλῆγμα. Ἐνα ἔθνος ὅμως πού ἀποδομεῖ τὰ σύμβολά του καί σφυροκοπᾷ τήν ἱστορία του εἶ-

ναι σάν νά οἰκοδομεῖ τὰ θεμέλιά του ἐπάνω στήν ἄμμο.

Στό νέο διάταγμα δέν προβλέπεται, ἐπίσης, ἡ παρουσία σηματοφόρων καί παραστατῶν στίς ἐπίσημες δοξολογίες ἐορτασμοῦ τῶν ἐθνικῶν ἐπετείων. Ἐκδηλῇ εἶναι ἡ προσπάθεια στή συνείδηση τῶν παιδιῶν νά ἀποσυνδεθεῖ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς ἐορτασμούς, ὅπου καθιερώθηκε νά εἶναι παρούσα λόγω τῆς παράδοσής μας καί τῆς ἱστορίας μας ὡς μάρτυρας τῶν θυσιῶν γιά τήν ἐλευθερία τῆς πατρίδος μας. Φέρνουμε τίς σημαῖες μέσα στοὺς ναοὺς στίς ἐθνικές ἐπετείες, γιατί κάτι ἀντίστοιχο συνέβη μὲ τὰ λάβαρα κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐπαναστατικῶν ἐξεγέρσεων μας. Ὅσοι δέν ἀντέχουν νά βλέπουν τὴ σημαία στίς ἐκκλησίες ἔχουν στό μυαλό τους ἄλλη πατρίδα καί ἄλλο ἔθνος· ὅχι πάντως τὴν Ἑλλάδα.

Ἄλλο ἐπίμαχο σημεῖο διαλαμβάνει: «Ἡ σημαία παραμένει ἀνηρτημένη στὸν ἴστό τοῦ σχολείου, ὅπως προβλέπεται σέ ὅλες τίς δημόσιες ὑπηρεσίες». Δηλαδή τό Ὑπουργεῖο Παιδείας καταργεῖ ἀπὸ τὰ Δημοτικά σχολεῖα τὴν ἱερὴ στιγμή κατὰ τὴν ὁποία γινόταν ἡ ἔπαρση τῆς σημαίας, ἐνῶ τὰ παιδιά ἔψαλλαν τὸν ἐθνικὸ ὕμνο μὲ τό βλέμμα στραμμένο στή σημαία. Ἀπὸ πότε ὅμως τό Δημοτικὸ Σχολεῖο, πού πρέπει νά λειτουργεῖ ὡς λίκνο μέσα στό ὁποῖο γαλουχεῖται τό αὖριο καί ἡ ἐλπίδα τοῦ ἔθνους μας, μεταλλάχτηκε σέ ἀπλὴ δημόσια ὑπηρεσία;

Τί λόγο θά δώσουμε στίς γενιές πού θά ἀκολουθήσουν; «Κριτές θά μᾶς δικάσουν οἱ ἀγέννητοι, οἱ νεκροί», ἐπισημαίνει ὁ ἐθνικὸς μας ποιητὴς Κωστής

Παλαμᾶς. Πῶς θά σταθοῦμε μπροστά στο κριτήριο τῆς ἱστορίας, μπροστά στους φοιτητές τοῦ ἱεροῦ Λόχου, πού θυσιάστηκαν στίς 7 Ἰουνίου 1821 στο Δραγατσάνι, προστατεύοντας τή σημαία, τόν εὐζωνα Κουκίδη, πού ἔπεσε ἀπό τόν ἱερό Βράχο τῆς Ἀκροπόλεως τυλιγμένος μέ τήν ἑλληνική σημαία τό 1941, τήν κυρά τῆς Ρῶ καί τήν κυρά τῶν Μαρασίων, πού μιά ζωή σήκωναν περήφανα τήν ἑλληνική σημαία, τούς ἥρωες τῆς Κύπρου Σολωμό Σολωμοῦ καί Τάσο Ἰσαάκ, πού ἔπεσαν γιά τή σημαία τό 1996;

Ἰδιαίτερη προσοχή χρειάζεται καί ἡ παράγραφος πού ἀφορᾷ στόν ἐκκλησιασμό. Βάσει τῆς μέχρι τώρα ἰσχύουσας νομοθεσίας ὁ ἐκκλησιασμός μποροῦσε νά πραγματοποιεῖται μία φορά τόν μήνα καί στή πλαίσια τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων. Στό νέο Π.Δ. ἀναφέρεται πῶς μπορεῖ νά γίνεται στή πλαίσια τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, τῆς 25ης Μαρτίου, τῆς 17ης Νοεμβρίου, τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν! Ἡ ἴδια ὁμως ἡ σχολική ζωή ἀποδεικνύει ὅτι δέν μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ ἐκκλησιασμός τήν παραμονή τῶν ἐθνικῶν ἐπετειῶν, ἀφοῦ ὀργανώνεται σχολική γιορτή. Μήπως, τελικῶς, ἡ σχετική διάταξη ὀδηγεῖ τεχνηέντως στήν παντελεῖα κατάργηση τοῦ σχολικοῦ ἐκκλησιασμοῦ;

Ἄς μήν ἐφησυχάζουμε. Βαδίζουμε ὁλοταχῶς καί ἀπροκάλυπτα πρὸς ἓνα πλήρη ἀποχριστιανισμό καί ἀφελληνισμό τῆς παιδείας μας! Τό οὐδετερόθηρσκο -καί ὄχι μόνο- σχολεῖο εἶναι πιά ὑπαρκτό. Ἡ εὐθύνη ὅλων μας εἶναι ἀνείπωτα μεγάλη!

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα

Κυρπιζίδης Ἀνδρέας, εἰς μνήμην γονέων Γρηγορίου καί Αἰκατερίνης, 100€.

Γιά τό περιοδικό

Γκόλια-Πλιάτσικα Ἐλένη 10€ * Ρίμπα Μαρία, εἰς μνήμην Πασχαλίνης Δάσιου, 20€ * Ἀνώνυμος 10€.

Γιά τήν Κατασκήνωση

Ζαμπακίδης Ἀριστοφάνης 600€ * Κολοκούρης Νικόλαος, εἰς μνήμην ἑξαδέλφης Ζωῆς Τσίπα, 50€ * Κολοκούρης Νικόλαος, εἰς μνήμην θείας Αἰκατερίνης Κολοκούρη, 50€ * Παπαδόπουλος Κυριάκος, εἰς μνήμην Σάββα Ξανθοπούλου, 100€ * Σαλβαρά Παρθένα, εἰς μνήμην γονέων, 400€ * Σιναέρης Γεώργιος 39€ * Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην Ἀναστασίας Συμεωνίδου, 500€.

Γιά τίς φυλακές

Μ.Κ. 30€ * Τσελούδη Ἀναστασία 40€.

Γιά τή φιλανθρωπία

Οἰκογένεια Ν.Μ. 300€.

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Δασκάλα τῆς Μακεδονίας, (διόραμα). Μουσεῖο Μακεδονικοῦ ἀγώνα, Θεσσαλονίκη

Τό χρονικό τῆς ἐκδρομῆς στήν Πελοπόννησο

Μέ ἀφιετηρία τήν Ἀδελφότητα «Χριστιανική Ἑλπίς» ξεκίνησε τήν Πέμπτη 17 Αὐγούστου 2017 ἡ πενθήμερη ἐκδρομή τῆς Ο.Χ.Α. «Ἀπολύτρωσις» στήν Πελοπόννησο.

Τό πρόγραμμα μᾶς ἐφοδίασε συγκίνηση, ἐνθουσιασμό καί πολύτιμες πνευματικές ἐμπειρίες.

Ἀδελφοί «ἐπὶ τὸ αὐτό», γευτήκαμε πλούσια τήν ἀδελφική ἀγάπη ἀπό τήν πρώτη μέρα. Ὁ πατήρ Δανιήλ Ἀεράκης, πνευματικός ἀδελφός τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου Στεργίου Σάκκου, μᾶς δέχτηκε στήν κατασκήνωση τοῦ Ἁγίου Στεφάνου Περαιώρας Λουτρακίου. Ἀπλός καί προσηνής ὁ ἀγωνιστής κήρυκας τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐνθουσίασε μέ τόν λόγο του καί μᾶς συγκίνησε μέ τήν ἀβραμιαία φιλοξενία του.

Ἀποκομίσαμε πνευματική ὠφέλεια ἀπό τό προσκύνημα στίς Ἱερές Μονές Ὁσίου Παταπίου καί Προφήτη Ἡλία στό Λουτράκι, Μεγάλου Σπηλαίου καί Ἁγίας Λαύρας στά Καλάβρυτα, Ἁγίου Νικολάου Βαρσῶν, τῆς Παντανάσσης στό Μυστρά, τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης στήν Καλαμάτα καί τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Μυρτιάς Θέρμου.

Μέ γνήσια ἀγάπη μᾶς ὑποδέχτηκαν καί μᾶς ἀπηύθυναν λόγο πατρικό οἱ ἐπίσκοποι Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος καί Αἰτωλοακαρνανίας κ. Κοσμάς.

Περάσαμε ἀνάμεσα ἀπό κάμπους, πεδιάδες καί βουνά, δίπλα σέ ποτάμια, λίμνες καί θάλασσες, ἐπισκεφτήκαμε τό ἐκκλησάκι τῆς Ἁγίας Θεοδώρας Βάστα μέ τά δεκαεφτά δέντρα στή στέγη, τό ἐκπληκτικό Σπήλαιο τῶν Λιμνῶν καί δοξάσαμε τόν Θεό γιά τά δῶρα καί τίς δωρεές του!

Νιώσαμε περήφανοι γιά τοὺς προγόνους μας στήν ἀρχαία Ὀλυμπία, στὸν κῆπο τῶν ἡρώων στό Μεσολόγγι, στὸν λόφο τῶν Καλαβρύτων, ὅπου ἀθῶοι θυσιάστηκαν στὸν βωμό τοῦ μίσους!

Καθ' ὁδόν οἱ συνοδοὶ ἱερεῖς τελοῦσαν τὸν Ὅρθρο, τὸν Ἑσπερινό, τό Ἀπόδειπνο. Παράλληλα, πήραμε πνευματικά ἐφόδια γιά τὸν ἀγώνα μας, καθὼς ὁ πατήρ Μιχαὴλ Κόνιας μᾶς ἐρμήνευε τήν Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Δόξα τῷ Θεῷ, καί ἡ φετινὴ ἐκδρομὴ στάλαξε στίς ψυχές μας πνευματικὴ πληρότητα...

Φωτεινὴ Φωτιάδου - Κωνσταντίνου

Κατασκήνωση Οικογενειών «Ζή Κύριος»

-Παιδιά, μήν ξεχαστείτε! 'Από αύριο στίς 5.15 μ.μ. ξεκινάμε τά έπαναληπτικά.

-Έγώ, κύριε, θά έρθω ξανά από τήν άλλη Δευτέρα, γιατί θά λείψουμε οικογενειακώς.

-Μά, 'Ιωάννου, αύριο είναι 29 Αυγούστου. Τέλειωσε τό καλοκαίρι. Τώρα θά φύγετε; Ποϋ θά πάτε;

-Γιά πέντε μέρες μόνο θά λείψουμε, κύριε! Είναι μία σοβαρή οικογενειακή έκδήλωση καί δέν γίνεται νά απουσιάζω...

.....

Τί νά τοϋ εξηγήσω τοϋ καθηγητή μου καί τί νά καταλάβει!!! Καί ποιός μπορεί νά καταλάβει αν δέν ζήσει τό πανηγύρι αυτό τών 90 καί πλέον οικογενειών, τών 500 ανθρώπων πού μαζεύομαστε κάθε τέλος καλοκαιριοϋ στήν Κατασκήνωση Οικογενειών!

«Σύναξη Οικογενειάρχων», αγαπούσε νά τήν όνομάζει ό διδάσκαλος. Κι έτσι μάς έμαθε νά τή βλέπουμε μικροί-μεγάλοι: μία ιερή σύναξη τής μεγάλης μας οικογένειας, πού είναι παρτέρι τής Έκκλησίας μας.

Είναι ή τελευταία κατασκηνωτική περίοδος καί κλείνει καί ...όλοκληρώνει όλο τό κατασκηνωτικό έργο. Γιά μάς καί γιά κάθε οικογένεια, νομίζω, είναι ξεκούραση καί ανασυγκρότηση, υπενθύμιση τών στόχων καί απόλαυση, όχι μόνο

γιά τούς γονείς μας αλλά καί γιά μάς τά παιδιά.

Ί.Δ.Φ.

Μετακατασκηνωτική!

Τήν Κυριακή 17 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε μέ πολλή έπιτυχία στίς εγκαταστάσεις τής 'Αδελφότητάς μας ή μετακατασκηνωτική συνάντηση τών αγοριών τών τεσσάρων μαθητικών περιόδων τής κατασκήνωσης τής Καστανούσας. Προηγήθηκε κοινός έκκλησιασμός στόν 'Ι.Ν. 'Αγ. Δημητρίου καί στή συνέχεια, μετά τό πρωινό πού προσφέρθηκε στους κατασκηνωτές, ακολούθησε εορταστικό πρόγραμμα στήν αίθουσα έκδηλώσεων τής 'Αδελφότητας. 'Ιδιαίτερα εύχαριστοϋμε τόν συνεταιρισμό γαλακτοπαραγωγών «ΘΕΣΓάλα», πού γιά μία ακόμη χρονιά διέθεσε δωρεάν τό γάλα γιά τό πρωινό.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ

Στήν αίθουσα «Απολύτρωσις», Πέλοπος 7

Κυριακή	6.30 μ.μ.	Γενικό κήρυγμα
Πέμπτη	8.30 μ.μ.	Τμήμα φοιτητριών
Σάββατο	4.00 μ.μ.	Συνάντηση μαθητριών Γυμνασίου-Λυκείου

Στό «Δημητρούλειο», Πέλοπος 2 & Αγίου Δημητρίου 93

Κυριακή	6.30 μ.μ.	Τμήματα παιδικών δραστηριοτήτων (λειτουργούν παράλληλα μέ τό κήρυγμα, πρός διευκόλυνση τῶν γονέων)
Δευτέρα	8.30 μ.μ.	Κύκλος μελέτης αγίας Γραφῆς ἀνδρῶν
Τρίτη	8.30 μ.μ.	Ἑρμηνεία αγίας Γραφῆς
Τετάρτη	5.00 μ.μ.	Κύκλος μελέτης αγίας Γραφῆς γυναικῶν
Τετάρτη	7.00 μ.μ.	Τμήμα νεαρῶν ἐπιστημόνων γυναικῶν
Τετάρτη	8.30 μ.μ.	Τμήμα φοιτητῶν
Σάββατο	10.00 π.μ.	Κατηχητικές συναντήσεις μαθητῶν

Στήν αίθουσα τοῦ ἀνατολικοῦ Παραρτήματος, Μαυρομιχάλη 23, Μαρτίου

Κυριακή	5.00 μ.μ.	Γενικό κήρυγμα
Δευτέρα	5.00 μ.μ.	Κύκλος μελέτης αγίας Γραφῆς γυναικῶν
Τρίτη	5.00 μ.μ.	Κύκλος μελέτης αγίας Γραφῆς γυναικῶν

Στήν αίθουσα τοῦ δυτικοῦ Παραρτήματος, Ρήγα Φεραίου 72, Ἡλιούπολη

Κυριακή	5.00 μ.μ.	Ἀντιαιρετικά θέματα
Κυριακή	6.00 μ.μ.	Γενικό κήρυγμα
Πέμπτη	5.00 μ.μ.	Κύκλος μελέτης αγίας Γραφῆς

Συζητώντας τά γεγονότα...

Μορφώνει και γιατρεύει

Τό βιβλίο, εκτός από πηγή μόρφωσης και ψυχαγωγίας, μπορεί να λειτουργήσει κι ως... παυσίπονο! Έρευνητές από τό Πανεπιστήμιο του Λίβερπουλ τονίζουν πώς ή ανάγνωση ενός βιβλίου συμβάλλει σημαντικά στην αντιμετώπιση του χρόνιου πόνου καθώς ένθαρρύνει τόν έγκέφαλο νά στείλει νέα, ευχάριστα και χωρίς πόνο μηνύματα στό σώμα. 'Η μελέτη καταδεικνύει επίσης τά σημαντικά όφέλη της ανάγνωσης γιά τούς συμμετέχοντες ως μέλη μίας ομάδας. 'Η ανάγνωση βιβλίων όχι μόνο διευρύνει τούς γνωστικούς όρίζοντες του ανάγνώστη, αλλά και τόν βοηθά νά ανακαλέσει στή μνήμη του θετικές αναμνήσεις από τό παρελθόν, έπηρεάζοντας ευεργετικά τήν υγεία του. Ένα καλό βιβλίο είναι φίλος και γιατρικό μαζί!

Συνεργασίες και... βραβεΐα!

Κάθε χρόνο ό Δήμος Σαγκάης απονέμει τό βραβείο «Άσημένα Μανόλια» σέ άλλοδαπούς έργαζόμενους πού μέ τό έργο τους συμβάλλουν στην ανάπτυξη της πόλης και στην καλλιέργεια τών σχέσεων μεταξύ τών δύο χωρών. Φέτος τό βραβείο άπονεμήθηκε στην ύποψή-

φια διδάκτορα Νεοελληνικής Φιλολογίας του Τμήματος Φιλολογίας του ΑΠΘ, κ. Ρ. Καταβούτα, ή όποία μέ τή διοργάνωση διαλέξεων κι έκδηλώσεων έκανε ακόμη πιο γνωστό τόν έλληνικό πολιτισμό στους άσιάτες φοιτητές. Τό έγχείρημα πραγματοποιήθηκε στό πλαίσιο της Συμφωνίας Έπιστημονικής Συνεργασίας του ΑΠΘ γιά τή διδασκαλία της έλληνικής γλώσσας και λογοτεχνίας στό Τμήμα Έλληνικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Διεθνών Σπουδών της Σαγκάης (Shanghai International Studies University). 'Η άκαδημαϊκή κοινότητα, μέ συνεργασίες και βραβεύσεις, άναδεικνύει και προβάλλει τήν Έλλάδα της γνώσης και του πολιτισμού. Ευτυχώς... πέρα από τή διαφθορά και τή διαπλοκή, ύπάρχει κι αυτό τό πρόσωπο της Έλλάδας!

Ζητούν πολλά;

Οί έπιστήμονες έπισημαίνουν και οί έρευνες έπιβεβαιώνουν πώς ή υπερβολική χρήση κινητών από τούς γονείς μπορεί νά βλάψει τήν οίκογενειακή ζωή. Σέ αυτό τό συμπέρασμα κατέληξε έρευνα πού διεξήχθη από τή Digital Awareness UK και τή Headmasters' and Headmistresses' Conference σέ μαθητές

Συζητώντας τά γεγονότα...

της Βρετανίας, ή πλειονοψηφία των οποίων δήλωσε πως έχουν ζητήσει από τους γονείς τους να σταματήσουν να ασχολούνται με το tablet ή το κινητό τους. Τό 46% των έρωτηθέντων είπαν πως οι γονείς τους δέν τους έδωσαν σημασία, ένω τό 44% ένιωσαν παραμελημένοι. Τά παιδιά αποζητούν τήν προσοχή μας. Έάν άρνηθοϋμε να τήν προσφέρουμε, θά ψάξουν άλλοϋ, για άλλους πιό... «προσεκτικούς» γονείς-υποκατάστατα... Καί τό τίμημα θά είναι άνυπολόγιστο!

Μά τόσο δειλοί!

Άνήσυχο μυαλό ή Ένωση Άθέων ξαναθυμήθηκε με τήν έναρξη της σχολικής χρονιάς τό θέμα της άπαλλαγής από τό μάθημα των Θρησκευτικών. Μέ υποδείξεις βήμα-βήμα προσπαθεϊ «ελεύθερα» να καθοδηγήσει τούς όπαδούς της πώς θά έπιμείνουν στό θέμα της άπαλλαγής χωρίς άναφορά του λόγου πού θά άπαλλάσσεται ο μαθητής. Τόσα χρόνια «Μάρτυρες του Ίεχωβά», Ρωμαιοκαθολικοί ή Προτεστάντες, καί τελευταίως Μουσουλμάνοι χωρίς κανένα δισταγμό δήλωναν τή «διαφορετικότητά» τους καί έπαιρναν άπαλλαγή χωρίς κανείς να τούς δημιουργήσει κανένα πρόβλημα. Τόσο δειλοί είναι οι ά-

θεοι καί ντρέπονται να δηλώσουν τήν άθεΐα τους!!! Ή... στοχεύουν άπλως σέ κάθε τεμπελάκο, πού θέλει να έχει λιγότερες ώρες, για να τόν χρησιμοποιήσουν στά πονηρά τους σχέδια, δηλαδή στην κατάταξη του μαθήματος στα ...αζήτητα.

Τό έρώτημα!

Λίγο πίσω όμως έχει μείνει ή Ένωση Άθέων. Για τό μάθημα των Θρησκευτικών τό έρώτημα πλέον είναι άν θά παίρνουν άπαλλαγή οι όρθόδοξοι χριστιανοί μαθητές!!! Μέσα στους Φακέλους Μαθημάτων (δηλαδή τά νέα βιβλία), πού έχουν στά χέρια τους οι μαθητές, έχει μπει ...ΰ,τι χωροϋσε καί όπως χωροϋσε. Ή κατάταξη της ύλης, τό προτεινόμενο (εϋτυχώς όχι όλο) ύλικό, αλλά καί τό άντικείμενο κάθε ένότητας προκαλοϋν μάλλον σύγχυση. Δέν δημιουργοϋν καμία θρησκευτική συνείδηση στόν μαθητή καί μάλλον τόν άπωθοϋν από κάθε σχέση με τό θέμα... Γι' αυτό διακαίως πολλοί γονείς, όρθόδοξοι χριστιανοί, προβληματίζονται πώς πρέπει να άντιδράσουν.

Εϋχόμαστε ο διάλογος της Έκκλησίας της Ελλάδος με τό ΥΠΠΕΘ, πού συνεχίζεται για αυτό τό θέμα, να άποδώσει σύντομα πιό εϋπεπτους καρπούς.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΗ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΛΤΑ
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ «ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 45-6-7 www.apolytrosis.gr

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός «Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ»

Τμήματα: Βρεφικό - Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 554.698 www.apolytrosis.gr